

OSNOVNE IDEJE O SMISLU I ORGANIZACIJI SA *

Snaga stare dr@ave po(ivala je na tri stuba, monarhi(koj dr@avnoj formi, upravnom telu i vojsci. Revolucija godine 1918. je uklonila dr@avnu formu, rasturila vojsku, a upravno telo prepustila partijskoj korupciji. Time su, medutim, razbijeni najva1;niji oslonci tako@vanog autoriteta. On po sebi po(iva skoro uvek na tri elementa koji su u principu u osnovi svakog autoriteta.

Prvi osnov za stvaranje autoriteta pro:la uvek popularnost. Ipak, autoritet koji po(iva samo na ovoj osnovi je jo~ spolja slab, nesiguran i kolebljiv. Svaki nosilac takvog autoriteta koji se temelji ~isto na popularnosti, mora stoga da nastoji da pobolj{a osnov ovog autoriteta i osigura ga stvaranjem moci. U moci, dakle, u sili, imamo drugi osnov svakog autoriteta. On je vec bitno stabilniji, sigurniji ali nipo~to uvek sna7;niji nego prvi. Ako se popularnost i sila udru:le i ako uspeju da prelive zajedno izvesno VTeme, onda autoritet mo@e da nastane na jo{ ~vr{coj osnovi, autoritet tradicije. Kad se kona~no spoje popularnost, snaga i tradicija, autoritet se moze smatrati nepokolebivim.

Revolucijom je ovaj poslednji slu(aj potpuno isklju(en. Da, vi(e nije postojao autoriitet tradicije. Sa slomom starog carstva, uklanjanjem stare dr@avne forme, uni{tanjem nekada{njih amblema dr1;avne vlasti, i simbola carstva je tradicija naglo sru{ena. Posledica toga je bio najte1;i potres drZavnog autoriteta.

Cak i drugi stub dr@avnog autoriteta, sila, vi(e nije postojao, (ovek je bio prinuden da rasturi otelovljenje organi@ovane snage i sile dr@ave, naime vojsku; da, (ak su se nagri1;eni delovi armije morali upotrebiti kao revolucionarni borbeni elementi. Iako su armije fronta dodale ovom raspadanju u nejednakoj meri, ipak su, {to su vi(e slavnijih mesta svoje (etvoro ipo godi{-nje juna(ke borbe ostavljale za sobom, nagri1;ene kiselinom dezorganizacije domovine, i zavr{ile, dospev{i u demobilizatorske organizacije, takode u darmar takozvane dobrovoljne poslu{nosti epohe vojni(kih veka.

Na takvu buntovnu soldatsku gomilu koja je vojnu slu1;bu shvatala u smislu osmo(asovnog radnog vremena, svakako se vi(e nije mogao osloniti nikakav autoritet. Time je odstranjen drugi element, onaj koji tek garantuje ~vrstinu autoriteta, a revolucija je dalje posedovala samo prvobitni, popularnost, da svoj autoritet gradi na tome. Upravo ova osnova je medutim bila izuzetno nesigurna. Revoluciji je dodu(e uspelo da jednim jedinim snaZnim prvim udarcem razbije staru drZavnu gradevinu, ali u najdubljoj osnovi samo zato {to je vec ratom uklonjena normalna ravnoteZa u strukturi na{eg naroda.

Svaki narod se mo1;e ra{laniti na tri velike klase: na ekstrem najboljeg ljudstva na jednoj strani, dobrog u smislu svih vrlina, narOCito odlikovan hrabro{cu i po1;rtvovano{cu, s druge strane ekstren najgoreg .SA -u pitanju je paravojna organizacija nacisti~ke partije (STURM ABTEILUNG - juri{ni odred).

335

Ijudskog izmeta, lo{eg u smislu postojanja svih egoisti~kih nagona i poroka.. Izmedu oba ekstrema lezi kao treca klasa veliki, {irok srednji sloj, u kom se ne

otelovljuju ni blistavo junstvo ni najprimitivniji razbojnički nazor.

Vremena uspona jednog naroda od Jikuju se, čak egzistiraju samo kroz apsojuto vodstvo ekstremno najboljeg deJa.

Vremena normaJnog, ravnomenog razvoja iJi stabiJnog stanja odJikuju se i postoje kroz vidljivo dominiranje eJemenata sredine, pri čemu su oba ekstrema izjednačena, odnosno uzdižu se.

Vremena sJoma jednog naroda se određuju preovladavajućim dejstvom najgorih eJemenata.

Pri tom je, međutim, vredno pomena, da se široka masa, kao klasa sredine, kako zelim da je označim osetno pojavljuje samo onda, kada se sama oba ekstrema povežu u međusobnoj borbi, ali da se u slučaju pobeđe jednog od ekstrema uvek uslužno počinjava pobedniku. U slučaju dominiranja najboljih, široka masa će ih slediti, u slučaju uspona najgorih u najmanju ruku im neće pružiti otpor; jer se sama klasa sredine nikad neće boriti.

Rat je u svom četvoro ipo godišnjem događanju naručio unutrašnju ravnotežu ove tri klase utoliko, da se -uz priznavanje svih žrtava sredine - ipak mora ustanoviti da je doveo dotle da ekstrem najboljeg ljudstva skoro potpuno iskrvari. Jer, koliko je nenadoknadive nemačke junačke krvi proliveno u ove četiri i po godine, je stvarno strašno. Saberiirno sve stotine hiljada pojedinaca služe, u kojima uvek iznova glasi: dobrovoljci na front, dobrovoljne patrolacije, dobrovoljni kuriri, dobrovoljci za telefoniju, dobrovoljci za prelaske mostova, dobrovoljci za podmornice, dobrovoljci za avione, dobrovoljci za jurišne bataljone itd. -uvek i uvek iznova tokom četiri i po godine uz hiljadu povoda dobrovoljci i opet dobrovoljci, i uvek vidimo isti rezultat: golobradi mladići ili zrelo čovek, oba ispunjeni žarkom ljubavlju prema otadžbini, velikom ličnom hrabrošću ili najvišom svesti o dužnosti, oni su se prijavljivali. Deset hiljada, čak sto hiljada takvih služe se desilo, i postepeno je ovo ljudstvo postojalo sve ređe i ređe. On to nije poginulo, je ili izrečeno do bogalja ili se postepeno izgubilo usled malog preostalog broja. Ali razmislimo pre svega da je godina 1914. čitave armije izgradila od takozvanih dobrovoljaca koji, zahvaljujući lošoj nesavesnosti naših parlamentarnih dandubija, nisu dobili nikakvu valjanu obuku u miru, pa je tako žrtvovano neprijatelju kao nemoćna topovska hrana. Četiri stotine hiljada koje su tada pale ili obogaćene u borbama u Flandriji, nisu se više mogle nadoknaditi. Njihov gubitak je bio više nego izbacivanje prostog broja, Njihovom srncu je vaga, premalo otežana na dobroj strani, počinjala u visinu, pa su više nego raniji težili elementima prostote, podlosti i kukavičluka, ukratko masa ekstrema loših.

Jer je još jedno izloz to:

Ne samo da je na bojniš polji tokom četiri i po godine na najstrašniji način proređen ekstrem najboljeg, u međuvremenu se ekstrem lošeg na čudesan način konzervirao. Sigurno je na svakog dobrovoljno prijavljenog vojnika, koji se nakon svete počinjane smrti uspinje

336

stepenicarna ka Valhali, dolazio kukavica koji je vrlo Oprečno okretao leđa srncu, da bi se umesto toga više ili manje korisno aktivirao u domovini.

Tako je kraj rata pokazao ~ledecu sliku: Srednji {iroki sloj nacije je p]atio svoj dug krvavim Zrtvarna po dUZnOSTi; ekstrem najboljih se skoro pOtpUnO Zrtvovao u uzomom juna~tvu; ekstrem lo{ih, podrZan najbesmislenijim zakonom s jedne strane i neprimenjivanjem ~lana o ratu s druge strane, se na Zalost isto tako potpuno odrZao.

Ovaj dobro konzervirani talog na{eg naroda je onda napravio revoluciju, a mogao je da je napravi sarno zato {to nasuprot njega vi{e nije stajao ekstrem najboljih elemenata: vi{e nije bio u zivotu.

Time je, medutim, nema~ka revo]ucija od po~etka bi]a sarno uslovno populama stvar. Nije nema~ki narod po sebi pO~inio ovo delo Kaina, vec ne~asna fukara njegovih dezentera, Svodnika itd.

Covek na frOntu, On je pozdravio kraj krvave borbe, bio je srecan da opet moze da stupi u domovinu, da sme opet da vidi zenu i dete. Ali sa revo]ucijom sarnom On intimnO nije imao nikakve veze; On je nije voleo, a jo{ manje je voleo njene izaziva~e ili organizatore. U ~etiri i po godine najteze borbe je zaboravio partijske hijene i sve njene svade su mu postale strane. Sarno je kod malog dela nema~kog naroda revolucija postala stvamo populama: naime kod obe klase njenih pomaga~a, koja je kao znak prepoznavanja svih ~asnih gradana ove nove drzave izabra]a ruksak. Oni revoluciju nisu voleli zbog nje same, kako neki jo{ i danas pogre{no veruju, vec zbog njenih posledica.

Samo se kod ovih marksisti~kih gusara autoritet zaista samo te{k mogao trajno oslanjati na populamost. A upravo je mlada republika trebala autoritet po svaku cenu, ako nije htela da je nakon kratkog haosa iznenada ponovo proguta moC odmazde, ujedinjena od poslednjih elemenata dobre strane na{eg naroda.

Oni se tada vi{e ni~ega nisu bojali, oni nosioci prevrata, nego da u vrt]ogu sopstvene zbrke sami izgube svako tlo, te da ih iznenada zgrabi gvOzdena pesnica, kakva u takvim vremenima ~e{ce nO jednom izrasta iz zivota naroda, i postavi ih na drugo tlo. Republika se morala konsolidovati po svaku cenu.

Tako je skoro trenutno bila prinudena, da pored ljuljajuceg stuba svoje slabe populamosti pOnOVO stvori organizaciju sile, da bi na njOj mogla da zasnuje ~vr{ci autoritet.

Kada su matadori revolucije u danima decembra, januara, februara 1918/1919. osetili da im tlo pod nogama izmi~e, osvmuli su se na Ijude koji su bili spremni da slabu poziciju koju im je nudila Ijubav njihovog naroda oja~aju snagom oruZja. " Antirnilitaristi~koj" republici su trebali vojnici. Ali po{to je prvi i jedini oslonac njenog drZaVnOg autoriteta -naime njena populamost -bio ukorenjen sarno u dru{tvu svodnika, lopova, provanlika, dezentera, zabu{anata itd., dakle u onom delu naroda koji morarno da ozna~imo kao ekstrem lo{eg, svo vrbovanje Ijudi koji su bili spremni da sopostveni zivot zrtvuju u sluZbi nOVOg ideala, je u ovim krugovima bilo uza1udno

337

nastojanje. Nose(i sloj revolucionarne misli i sprovođenja revolucije nije bio ni sposoban ni spreman da postavi vojnike za {titu iste. Jer ovaj sloj ni u

kom slu~aju nije zeleo organizaciju repubJikanskog drlavnog tela, ve(; dezo-rganizaciju postoje(;eg, radi boljeg zadovoljavanja svojih instikata. Njegova .parola nije gJasiJa: red i izgradnja nemaCke republike, ve(; plja~kanje iste. .Tako je krik za pomoC, koji su u najveCem strahu istiskivali parlamentarci, morao da se izgubi u ovom sloju, ~ak naprotiv, da izazove odbijanje i ogor~enje. Jer se u takvom poCetku osetio slom vemosti i vere, ipak se u stvaranju autoriteta koji vi{e nije poCivao samo na svojoj populamosti, veC ga je potpomagala moc, naslucivao po~etak borbe protiv za ove elemente jedino merodavnog u revoluciji: protiv prava na krađu i nedisciplinovanu vladavinu horde lopova i plja~ka{a, ukratko lo{e fukare koja je pobegla van zidina zatvora i oslobodila se lanaca.

Narodni parlamentarci su mogli da pozivaju koliko su hteli, iz njihovih redova niko nije dolazio, a samo im je protivuzvik "izdajice" odavao shvatanje onih nosilaca njegove populamosti.

Tada su se po prvi put na{li sprernni mnogobrojni mladi Nemci, da u slu1;bi "mira i reda", kako su mislili, ponovo zako~aju soldatski kaput, o rame uzmu karabin i pu{ku, da bi se sa navu~enim ~eli~nim {lemom suprotstavili ru{iocima domovine. Kao dobrovoljni vojnici su se okupljali u slobodne ko1puse i po~injali, dok su revoluciju ljuto mrzeli, da istu revoJuciju {tite i time prakti~no oja~ju.

Tako su radili u najboljoj nameri.

Stvami organizator revolucije i njen stvami gospodar, internacionalni Jevrejin, je tada ta~no bio procennio situaciju, nema~ki narod jo~ nije bio zreo da bi se mogao uvuci u bolj{evisti~ki krvavi glib, kao {to je to uspelo u Rusiji. To je velikim delom bilo zbog rasno sve veCeg jedinstva izmedu nema~ke inteligencije i nema~kog manuelnog radnika. Dalje, zbog velikog prozimanja ~ak i naj{i irih narodnih slojeva sa obrazovnim elementima, kako je to sli~no samo u drugim zapadnoevropskih drZavama, au Rusiji je potpuno nedostaja-10. Tako je veC inteligencija sama najveCim delom bila neruske nacionalnosti ili bar neslovenskog rasnog karaktera. Slabi intelektualni gomji sloj tada{nje Rusije je u svako doba mogao skinuti usled potpunog nedostatka povezujucih medusastojaka sa masom velikog naroda. Duhovni a i moralni nivo ove poslednje je medutim ipak bio stra{no nizak.

Kao {to je u Rusiji uspelo da se neobrazovana gomila u {irokoj masi, koja ne zna ni da ~ita ni da pi{e, nahu{ka protiv tankog intelektualnog gomjeg sloja koji sa njom nije ni u kakvoj vezi, sudbina ove zemlje je bila odlu~ena, revolucija uspela; od ruskog analfabete je time napravljen bespomoCni rob njegovih jevrejskih diktatora koji su sa svoje strane svakako bili dovoljno pametni da ovu diktaturu nose pod frazom "diktatura naroda".

U Nema~koj je i sledeCe do{lo uz to: koliko je sigurno revolucija mogla da uspe samo usled postepenog rasturanja vojske, toliko sigurno stvarni nosilac revolucije i rastura~ vojske nije bio vojnici fronta, veC vi{e ili manje ne~asna fukara koja se ili muvala u domovinskim gamizonima ili kao

338

..nezamenljiva" vr{iila sluZbu negde u privredi. Ova armija je jo{ pojatana desetinama hiljada dezertera koji su bez posebnog rizika mogli da okrenu leđa

frontu. Pravi kukavica se u svirn vremanima ne pla{i naravno niteg vi{e nego smrti. Ali na frontu dan za danom ima pred otima smrt u hiljadu pojava. Ako hocemo da sJabe, koJeblljve jli ~ak pJasljjve momke uz sve to nau~jmo nftthovoj dutnosti, onda uvek postoft samo jedna mogucnost: Dezerter mora da zna da njegovo dezerterstvo sa sobom donosj upravo ono sto on :leli da jzbezne. Na frontu se mo:le umreti, kao dezerter se mora umreti. Samo takvom drakonskom pretnjom svakom poku{aju bezanja ispod zastave moze se postici zastra{ujuce dejstvo ne samo za pojedinca vec i za celinu.

I tu leze smisao i svrha tlan o ratu.

Bi{a je to lepa vera da se velika borba za zivot naroda moze izvojevati samo oslonjen na odrZanu dobrdvoljnu vemost, rodeni iz spoznaja neophodnosti. Dobrovoljno ispunjenje duznosti je uvek odredivalo najbolje u njihovom delovanju, ali ne prosek. Stoga su takvi zakoni neophodni, kao na primet oni protiv krade, koji nisu stvoreni za one u principu tasne, vec za neodlutne, slabe elemente. Takvi zakoni zastra{ivanjem treba da sprete da se razvije stanje u kome bi se na kraju tastan posmatrao kao gluplji te bi se prema tome sve vi{e dolazilo do mi{ljenja, da je svrhovitije utestvovati upravo u kradi nego gledati praznih ruku ili tak pustiti da te pokradu.

Tako je bilo pogre{no verovati da bi se u borbi koja je prema svem Ijudskom predviđanju mogla da besni godinama, moglo biti bez pomocnih sredstava, koja je iskustvo mnogih vekova, tak hiljada godina prikazalo kao ona koja u ozbiljnim vremenima i trenucima najteze nervne napetosti slabe i nesigume Ijude prirnorati na ispunjenje njihove obaveze.

Za ratne dobrovoljne junake nije, razumljivo, potreban nikakav tlan o ratu, ali zato za pla~ljivog egoistu, koji u tasu nevolje njegovog naroda vi{e ceni svoj zivot nego onaj celine. Takav jedan beskaraktemi slabic se samo primenom najo{trije kazne moze zadrZati da ne popusti svom kukavitluku. Kad se Ijudi stalno bore sa smrću i nedeljama bez mira moraju da istrajavaju u rovovima ispunjenirn blatom, uz ponekad najgoru ishranu, kantonist koji postaje nesiguran, se ne moze zadrZati pretnjom zarobljeni{tva ili tak zatvora, vec jedino bezobzimom primenom smrtne kazne. Jer, prema iskustvu, on u tom vremenu zarobljeni{tvo jo{ uvek posmatra kao hiljadu puta prijatnije mesto nego bojno polje, jer u zatvoru njegov neprocenjivi zivot bar nije ugrozen. Ali to {to je u ratu smrtna kazna praktitno ukinuta, tlan o ratu, dakle, obezvreden u stvari, stra{no se osvetilo. Armija dezertera se, posebno godine 1918., izlila na polje i u domovinu i potpomogla da se stvori ona velika zLOCinatka organizacija koju smo onda iznenada vide{i pred sobom kao stvoriteljicu revolucije, nakon 7. novembra 1918.

Sam front sa tirne zapravo nije imao veze. Samo su teznju za mirom osecali naravno svi njegovi pripadnici. A ba{ u toj tinjenici je lezala izvanredna opasnost za revoluciju. Jer kad se nematke armije nakon primirja pOCele da se pribliZavaju domovini, pla{ljlivo pitanje tada{njih revolucionara je uvek bilo isto: Sta ce radj trupe fronta? Da li ce vojnjcj to t{peti?

339

Tih nedelja je revolucija u Nerna~koj bar spolja rnorala izgledati umereno, ako nije htela da se izlozi opasnosti da je nekoliko nerna~kih divizija

iznenada rnujeto potuce. Jer da je tada samo jedan jedini divizionar doneo odluku da sa vernim mu divizijama skine crvene krpe i "veCa " stavi pred zid, da mi nobaca~ima i ru~nim granatama slomi mogu(:i otpor, onda bi ova divizija za, ni ~etiri nedelje, narasla do am1ije od {ezdeset divizija. Od toga su drhtali jevrejski gospodari vi{e nego od bilo ~ega drugog. I upravo da bi se to spre~ilo, rnoralo se revoluciji narnetnuti izvesno suzdr@avanje, ona nije srneka da se izrodi u bolj{evizam, vec je rnorala, kako su stvari sada stajale, da izigrava "red i rnir". Otuda rnnogobrojni veliki ustupci, apel na staro sluZbeni~ko telo, na stare armijske vode. Bili su potrebni bar jo{ neko izvesno vrerne a tek kad su cmci ispunili svoju duZnost, rnoglo se usuditi da im se zada prirnereni udarac nogorn, a republika uzrne iz ruku starih drZavnih slugu i izru~i kandzama revolucionarni strvinara.

Samo tako se srnelo nadati da se stari generali i stari dr~vni sluZbenici, da bi se eventualni otpor istih unapred razoru~o prividnorn bezazleno{cu i blago{cu novog stanja.

Koliko je to uspelo, pokazala je praksa.

Samo, revolucija nije napravljena od elernenata rnira i reda, veC pre od onih pobune, krade i plja~ke. A ovirna ni razvoj revolucije nije odgovarao sopstvenorn htenju, niti im se tok iz takti~kih razloga rnogao razjasniti i prikazati poljelnim.

Sa postepenirn porastorn socijaldernokratije je ova sve vi{e gubila karakter brutalne revolucionarne partije. Ne, kao da su idejno bili odani i jednorn drugorn cilju nego revoluciji, ili da su njihove vode ikada irnale druge namere; uop{te ne. Sarno, ono {to je na kraju preostalo, bila je samo jo{ namera i telo koje vi{e nije odgovaralo za sprovođenje iste. Sa deseto-milionskom paJtijom se vi{e ne mo1-e praviti revolucija. U takvorn pokretu se vi{e pred soborn nerna ekstrern aktivnosti, vec {iroka rnasa sredine, dakle, rnlitavost.

U torn saznanju se jo{ za vrerne rata desio poznati rascep u socijaldernokratiji preko Jevrejina, to zna~i: Dok se socijaldernokratska partija, shodno trornosti svoje rnase, kao olovni teg obesila na nacionalnu odbranu, iz nje su izvureni radikalno-aktivisti~ki elernenti i formirani u posebno borbene nove napadatke kolone. Nezavisna partija i Spartakov savez su bili juri{ni bataljoni revolucionarnog marksizma. Trebalo je da stvore svr{enu ~injenicu, na ~ije je tlo onda rnogla da stupi rnasa socijaldernokratske partije koja je decenijama za to priprernana. Pla{livo gradanstvo je pri torn rnarksizam ta~no procenjivalo i jednostavno preziralo. Na njega su uop{te nije obaziralo, znajuci da pseCa pokomost politi~ke tvorevine stare isluZene generacije nikada ne bi bila sposobna za ozbiljan otpor.

Kao {to je revolucija uspela a glavni oslonci stare dr1;ave se rnogli srnatrati slornljenirn, a armija fronta koja je mar{irala nazad, poCela da se n pojavljuje kao jeziva Sfmg, rnoralo se priko~iti u prirodno razvoju

340

revolucije; gro socijaldemokratske armije je zauzeo osvojeni polomj a nezavisni i spartakistiitki jurisni bataljoni su gumuti u stranu.

Ali to nije islo bez borbe.

Ne samo da su se aktivistitke napadatkne formacije revolucije zato sto nisu bile zadovoljene, osecale prevarenim, i same htele da se dalje tuku, njihovo neobuzdano larmanje su gospodari revolucije litno samo ~eleli. Jer, prevrat nije ni prosao, a vec su u njemu prividno bila dva lagera, naime: partija rada i mira i grupa krvavog terora. Ali sta je bilo prirodnije nego da nase gradanstvo odmah, sa razvijenim zastavama ude u lager mira i reda? Sada je odjednom za boljsevika ove najbednije polititke organizacije bila data mogucnost aktiviranja, u kojoj su, ada se to ne mora nj reci, ipak vec potajno opet pronasle tlo pod nogama i dospele do izvesne solidamosti sa moci koju su mrzele, alj je se jos usrdnije bojale. Polititko nematko gradanstvo je dobilo visoku tast da sme da sedne za isti sto sa sto puta prokletim marksistitkim vodama radi suzbijanja boljsevika.

Tako je vec u decembru 1918. i januaru 1919. stvoreno sledece stanje: Manjina najgorih elemenata je napravila revoluciju iza koje su odmah nastupile sve marksistitke partije. Sama revolucija ima prividno umereno obele~je, sto joj privlati neprijateljstvo fanatitkih ekstremista. Ovi potinju da pucaju okolo rutnim granatama i masinkama, da zauzimaju dr~avne gradevine, ukratko da ugro~avaju umerenu revoluciju. Da bi se uklonili ufasi takvog daljeg razvoja, zakljuteno je primirje izmedu nosilaca nOVOg stanja i pristalica starog, da bi zajednO mogli da vode borbu protiv ekstremista. Rezultat je da su neprijatelji republike time svoju borbu usmerili protiv republike kao takve i potpomaZu da se savladaju oni koji su i sami, iako sa sasvim drugih gledista, neprijatelji ove republike. Dalji rezultat je, medutim, da je time konatno skrenuta opasnost borbe pristalica stare ddave protiv onih nOVe. Ova tinjenica se ne moze bas testo ni dovoljno jasno imati pred otima. Samo onaj ko je shvati, razume kako je bilo moguće da narodu, tjjih devet desetina nije napravilo revoluciju, sedam desetina je odbija, sest desetina je mrzi, na kraju jedna desetina ipak nametne tu revoluciju. PostepenO su na jednoj strani iskrvarili spartakistitki borci na barikadama i nacionalistitki fanatici i idealisti na drugoj, i upravo u OnOj meri u kojoj su se oba ova ekstrema medusobnO unistavala, pobedila je, kao uvek, masa sredine. Gradanstvo i marksizam su se nas1.i na tlu datih tinjenica, a republika je potela da se "konsoliduje", sto svakako nije spretilo pre svega gradanske partije da, pOsebnO pre izbora, jos neko vreme citiraju monarhistitke, da bi duhovjma proslog vremena prizvali niZe duhove svojih pristalica, te da bi mogli da ih pOnOVO ulove.

Stvamo nije bilo tako. Intirnno su svi vec odavno prekinuli sa monarhijom, a netistota novOg stanja je pOCela da koristi svoje zavodljivo dejstvo i u gradanskom partijskom lageru. Obitan gradanski polititar se danas ugodnije oseca u korurnpiranom glibu republike, nego u tistoj tvrstini koja mu je jos u secanju od prosle drmve.

341

* * *

Kako je vec rereno, revolucija je nakon uni{tenja stare vojske bila prinudena da za jacanje svog drfavnog autoriteta stvori novi faktor moci. Kako su stvari stajale, ona je mogla da ga dobije samo od pristalica pogleda na

svet koji je njoj u stvari bio suprotstavljen. Samo od njih je moglo polako da nastane novo armijsko telo, koje se, spolja ograniceno mirovnim ugovorima, u svom uverenju tokom vremena moralo preobratiti u instrument novog shvatanja dnave.

Ako pred sebe stavimo pitanje, kako je -bez obzira na sve stvame greške stare dnave koje su postale uzrok -revolucija uspela kao akcija, dolazi se do rezultata: usle'd okamenjivanja naših pojmova o ispunjenju drufuosti i poslu{nosti i usled kukvicke pasivnosti naših takozvanih dnavotvornih partija. Uz to recimo i sledece:

Okamenjivanje naših pojmova o ispunjenju dučnosti i poslu{nosti ima svoj krajnji razlog u našem potpuno anacionalnom i uvek samo cisto dnavnom vaspitanju. Iz toga rezultira ovde pogre{no shvatanje sredstva i svrhe. Svest o dučnosti, ispunjenje dučnosti ili poslu{nost nisu svrha po sebi, ba{ onoliko malo kao {to je drZ.ava svrha po sebi, veC sve treba da budu sredstva da se zajednici du{evno i f1Zicki jednakih zivjh bica omogući i obezbedi egzistencija na ovoj zemlji. U casu kada se jedan narod oCigledno slama i prema svemu izlaze najtezem tladenju, zahva1jujuci delovanju nekolicine propalica, poslu{nost i ispunjenje dučnosti prema njima znace doktrinami fonnaJizam, cak cisto bezumlje, dok bi se sa druge strane odbijanjem poslu{nosti i "ispunjenja dučnosti" omogucilo spasenje naroda od njegove propasti. Prema našem današnjem shvatanju drZave, divizionar, koji je svojevremeno dobijao naredbe odozgo da ne puca, je radio prema dučnosti, f pa time ispravno time {ro nije pucao, po{to je gradanskom svetu slepa .; formalna poslu{nost vrdnija od zivota sopstvenog naroda. Prema nacionalso- ,! cijalistickom shvatanju, u takvim trenucima na snagu ne stupa poslu{nost prema slabim pretpostavljenicima, vec poslu{nost prema narodnoj zajednici. U takvom casu se pojavljuje obaveza licne odgovornosti prema celoj naciji. To {to je živo shvatanje ovih pojmova izgubilo u našem narodu ili, bolje receno, našim vladama, da bi tamo popustilo cisto doktrinamom i formalnom, je bio uzrok uspeha revolucije.

Uz drugu tacku bi trebalo primetiti sledece:

Dublji razlog za kukavicluk "dnavotvornih" partija je pre svega iskljucivanje aktivisticki dobro raspolozenog dela našeg naroda iz njihovih redova, koji je iskrvario na bojnom polju. Bez obzira na to, naše su gradanske partije, k.()je mo1;emo da oznacimo kao jedine politicke tvorevine koje su stajale na tlu stare drZ.ave, bile uverene da svoja gledita smeju da zastupaju iskljucivo na duhovnom putu i duhovnim sredstvima, po{to na primenu fizickih pravo ima samo dnava. Ne samo da u takvom shvatanju treba videti znak dekadentne slabosti koja se postepeno obrazovala, ono je bilo i besmisleno u vreme, u koje je politi~ki protivnik vec odavno napustio ovo

342

stanovi{te, i urnesto toga sasvim otvoreno nagla{avao, ako je moguće, da svoje politi~ke ciljeve hoće da brani i silom. U trenutku kada se u svetu gradanske demokratije, kao posledica pojava iste, pojavio marksizam, njegov je apel, da se borba vodi "duhovnim oruzjem", bio glupost, koja se jednog dana morala stra{no osvetiti. Jer je sam marksizam od po~etka zastupao

shvatanje da primena oružja treba da usledi samo prema gledištu svrhovitosti a da pravo na to uvek leži u uspehu.

Koliko je to shvatanje ispravno, dokazano je u danima 7. do 11.

novembra. Tada se marksizam ni najmanje nije brinuo za parlamentarizam i demokratiju, već je oboma zadao smrtni udarac preko zločinačkih gomila koje su urlale i pucale. Da su građanske organizacije brbljivaca u istom trenutku bile nemocene, samo je po sebi razumljivo.

Nakon revolucije, kada su se građanske partije, iako uz izmenu svojih političkih firmi, iznenada ponovo pojavile, a njihove hrabre vode izmislile iz skrivenosti mrakih podruma i prozračnih skladišta, nisu zaboravili, kao svi predstavnici takvih starih tvorevina, svoje greške a takode nisu ništa naučili. Njihov politički program je lezao u prošlosti, ukoliko se sa novim stanjem intimno nisu već pomirili, cilj im je ipak bio da ako je moguće, učestvuju u novom stanju, a njihovajedina oružja su pri tom kao uvek ostale njihove reči. I nakon revolucije su građanske partije na jedan način uvek kapitulirale pred ulicom.

Kad je trebalo da se prihvati zakon o zaštiti republike, najpre nije postojala većina za to. Samo pred dve stotine hiljada demonstrirajućih marksista je građanske "državnike" obuzeo takav strah, da su protiv svog ubedenja prihvatili zakon, u svojevrsnom strahu da će ih u drugom slučaju pri napuštanju Rajhstaga besna masa pretuci na mrtvo ime. Sto je onda, zbog prihvatanja, na žalost izostalo.

Tako je i razvoj nove države išao svojim putevima, kad još uopšte nije bilo nacionalne opozicije.

Jedine organizacije koje su u to doba imale hrabrosti i snage da se suprotstave marksizmu i njegovim nahučkanim masama su najpre bile dobrovoljačke, kasnije organizacije za samoodbranu, samozastupništva itd. i konačno tradicionalni savezi.

Ali, zašto i njihovo postojanje u razvoju nemačke istorije nije izvršilo i samo na neki način uoljivu promenu bilo je zbog sledećeg:

Kao što j takozvane nacionalne partije njsu mogle da vrše njkakav uticaj, zbog nedostatka bilo kakve ugrožavajuće moći na ulici, tako opet takozvanj oružanj savezj njsu mogli da me njkakav uticaj zbog nedostatka bilo kakve političke jačine, pre svega svakog stvarnog političkog cilja.

Ono što je nekada marksizmu donelo uspeh, je bila zamena igre političkog htenja i aktivističke brutalnosti. Ono što je nacionalnu Nemacku jsključilo jz svakog praktičnog oblikovanja nemackog razvoja, je bio nedostatak kompletne saradnje brutalne moći sa genijalnim političkim htenjem.

343

..

Ma kakve prirode da je bilo htenje "nacionalnih" partija, one nisu imale ni najmanju moc da brane to htenje, a najmanje na ulici.

Ovi savezi su imali svu moć, bili su gospodari ulice i dvorane. i nisu posedovali nikakvu politicku ideju i nikakav politicki cilj, za koje bi se njihova moć zauzela u korist nacionalne Nemacke, ili bi se mogla zauzeti. U

oba slucaja je lukavost Jevreja bila ta koja je uspela da pametnim ubedivanjem i jakanjem formalno ovekoveci. au svakom slucaju sve vi{e produbljuje ovu nesrecnu sudbinu.

Jevrejin je bio taj koji je preko svoje {tampe znao da beskrajno spretnQ lansira ideje "nepoliticnog karaktera." oru1.anih snaga. kao {to je opet u politickom :1;ivotu isto tako lukavo stalno slavio i forsirao "cistu duhovnost" borbe. Milioni nemackih glupaka su potom ponavljali ovu glupost ada nisu imali ni blagog pojma kako su time prakticno sami sebe obezornZali i bez odbrane se predali Jevrejinu.

Ali, i za ovo naravno postoji opet prirodno obja{njenje. Nedostatak velike novooblikujuce ideje u svim vremenima zna~i ograni~enje borbene snage. Ubedenost u pravo na primenu ~ak i najbrutalnijeg ondja je uvek povezano sa postojanjem fanati~ne vere u neophodnost pobede prevratni~kog novog uređenja na zemlji.

Pokret koji se ne bori za takve najvi{e ciljeve i ideale stoga nikada nece posegnuti za poslednjim oruZjem.

Pokazivanje nove velike ideje je bila tajna uspeha francuske revolucije; ruska ideji zahvaljuje pobjedu a fi{izam je samo preko ideje dobio snagu da jedan narod na najbla{eniji nacin podredi sveobuhvatnom novooblikovanju. ",\

Gradanske partije za to nisu sposobne. ",~

Samo, ne samo da su gradanske partije svoj politicki cilj videle u restauraciji pro{:losti. vec i oru:1;ani savezi. ukoliko su se uop{:te bavili politickim ciljevima. Stare tefuje udru:1;enja ratnika i Kifuojzera su u njima o:1;ivele i pomogle da se najo{:trije oru:1;je koje je nacionalna Nemacka tada imala politicki otupi i pusti da propadne u plaCenickom slu:1;enju republici. To {to su pri tom same radile u najboljem uverenju, a pre svega u najboljoj veri, ne menja ni najmanje nesreCno ludilo tada{njih postupaka.

Postepeno je marksizam u Rejhsveru koji se konsolidovao. dobio neophodan oslonac moCi svom autoritetu i poceo potom konsekvantno i logicno da, kao sada suvi{:ne, raspu{:ta nacionalne ornZane saveze koji su se cinili opasnim. Neke posebno drske vode koje su posmatrane sa nepoverenjem. su date pred sud i stavljene iza re{:etaka. Ali. nad svima njima se ispunila sudbina koju su sami skrivili.

Sa osnivanjem NSDAP se po prvi put pojavio pokret ~iji cilj nije, slicno onom kod gradanskih partija, bio u mehanickoj reatauraciji pro{:losti, vec u temji da se umesto da~njeg ludog dr:1;avnog mehanizma izgradi organska narodna dr:1;ava.

Mladi pokret je pri tom od prvog dana stajao na stanovi{tu da svoju ideju treba da zastupa duhovno, ali i da se za{tita ovog zastupanja. ako je

_1- 344 ~

potrebno, moZe osigurati fizickim sredstvima. Shodno njegovom uverenju u ogroman zna~aj nove nauke ~ini mi se samo po sebi razumljivim da za postizanje cilja nijedna zrtva ne sme biti prevelika.

Vec sam ukazao na momente koji obavezuju pokret da ukoliko zeli da pridobije srce naroda, iz sopstvenih redova preuzme odbranu od teroristi~kih

poku~aja protivnika. Takode je ve~no iskustvo svetske istorije, da se teror koji zastupa neki pogled na svet, nikada ne moze slomiti formalnom drZavnom silom, vec uvekjedno moze da podlegne novom, drugom pogledu na svet koji postupa isto tako hrabro i odlu~no. Ovo ce osecaju ~inovni~kog gradanina u svako doba biti neprijatno, ada se time ~injenica ne negira. Drzavna sila moze da garantuje mir i red samo onda kada se drZava sadrZajno za~titi trenutno vladajucim pogledom na svet, tako da nasilni elementi imaju samo karakter pojedina~nih zlikova~kih priroda. a ne da se posmatraju kao predstavnici ideje koja je ekstremno suprotstavljena drZavnim gledi~tima. U takvom slu~aju moze drZava vekovirna primenjivati najvece mere sile protiv terora koji je ugrozava, na kraju ipak nece moci ni~ta protiv njega, vec ce podleci.

Nema~ku drZavu najteze napada marksizam. U svojoj sedamdese~togodi~njoj borbi nije mogla da spre~i pobedu ovog pogleda na svet, vec je uprkos hiljada godina kazni zatvora i tamnice i najkrvavijih mera koje je u bezbroj slu~aja odredivala za borbe marksisti~kog pogleda na svet koji je ugrozava, ipak bila primorana na skoro potpunu kapitulaciju. (I ovo ce normalni gradanski drZavnik hteti da porekne, razumljivo a da ne moze da ubedi.) Ali drZava koja je 9. novembra 1918. bezuslovno puzala pred marksizmom za opro~taj, nece sutra iznenada vaskrsnuti kao njegov pobednik, naprotiv gradanski slaboumci u ministarskirn foteljama vec danas trabunjaju o neophodnosti da se ne vlada protiv radnika, pri ~emu pod pojmom "radnici" na umu imaju !"marksizam". Ali time ~to nema~kog radnika identifikuju sa marksizmom, ne vr~e samo koliko pla~ljivu toliko laznu falsifikaciju istine, vec poku~avaju da njenom motivacijom pred marksisti~kom idejom i organizacijom prikriju sopstveni slom.

Nao~igled ove ~injenice medutim, naime potpunog pokoravanja dana~nje drZave marksizmu, ba~ proizilazi za nacionalsocijalisti~ki pokret obaveza, ne samo da duhovno pripremi pobedu svojih ideja, vec ida sama preuzme njihovu odbranu pred terorom, pobedom opijene Internacionale. Vec sam opisao kako se iz prakti~nog zivota u na~em mladom pokretu polako formirala skup~tinska za~tita, kako je ona postepeno poprirnila karakter odredene redarske trupe i tezila organizacionom uobl.i~avanju.

Ma koliko da je tada postepeno nastajuca tvorevina spolja li~ila na takozvani oruZani savez, utoliko se manje mogla uporediti sa njirn.

Kako je vec pomenuto, nema~ke odbrambene organizacije nisu imale svoju odredenu politi~ku misao. One su stvarno bile savezi za samoodbranu, vi~e ili manje svrhovite konstrukcije i organizacije, tako da su u stvari predstavljale ilegalnu dopunu doti~nirn legalnim sredstvirma moci drZave. Njihov dobrovolja~ki karakter je jedino bio zasnovan prirodom njihovog formiranja i stanjem tada~nje drZave, ali im takav naslov nikako ne pristaje

345

, kao slobodne borbene formacije za slobodno, sopstveno ubedenje. Njega one nisu imale, uprkos svom opozicionom stavu pojedinih voda i celih saveza protiv republike. Jer nije dovoljno biti ubeden u zaostaJost postojeCeg stanja, da bi se mogJo govoriti o ubedenju u visem smisJu, veC ono ima svoj koren

samo u Z11anju o novom stanju i u unutrašnjem uotavanju stanja ~ije se dostizanje oseca kao neophodnost i za ~ije ostvarenje se zaloziti se smat1'a najvisim Zivotnim zadatkom.

To principijeJno razJikuje redarsku trupu tada~njeg nacionalsocijalisti~kog pokreta od svih oManih saveza, da ona nikako nije bila ili zelela da bude slu~kinja stanja stvorenih revolucijom, vec da se, medutim, borila isk1ju~ivo za novu NemOCku.

Ova redarska trupa je na pOCetku svakako ima samo karakter za{tite sale. Njen prvi zadatak je bio ograni~en: sastojao se u omogucavanju odrzavanja skup{tina koje bi protivnici, bez njih, glatko spre~ili. Vec tada je vaspitavana za slepo izvođenje napada, ali ne, jer je, kako se pri~alo u glupim nema~ko -narodnim krugovima, kao najvi{i duh po{tovala gumenu palicu, vec jer je shvatala da se najveCi duh moZe isklju~iti kada njegovog nosioca umlati gumena palica, kao {to su zaista u istoriji ne retko najzna~ajnije glave zavr{ile pod udarcima najmanjih Helota. I pri tom je shvatala da nije obavezna da preuzme za{titu drZave koja naciji ne osigurava za{titu, vec da, naprotiv, treba da preuzme odbranu nacije protiv onih koji su pretili da uni{te narod i drzavu.

Nakon skup~tinske bitke u minhenskom Hofbrojhausu je redarska trupa jednom za uvek, za trajno seCanje na juna~ke juri{e tada{njeg malog broja dobila ime jurisno odeljenje. Kako vec ovaj naziv kaZe, time ona predstavlja samo jedno odeljenjepokreta. Ona je jedan njegov ~Ian, ba~ kao {to propaganda, ~tampa, nau~ni instituti i drugi samo obrazuju ~Ianove partije. Koliko je neophodna bila njena izgradnja, nismo mogli da vidimo samo na toj znamenitoj skup{tini, vec i pri na{em poku{aju da pokret iz Minhena postepeno isteramo u ostalu Nema~ku. Kako smo marksizmu izgledali opasni, on nijednu priliku nije propu~tao neiskori~cenu da svaki poku~aj nacionalsocijalisti~kog skupa ugu{i vec u za~etku, odnosno da njegovo odrzavanje spreti rasterivanjem. Pri tom je bilo samo po sebi razumljivo da su partijske organizacije marksizma svih usmerenja svaku takvu nameru i svaki takav događaj slepo branile u predstavni~kim telima. A {ta je trebalo reCi gradanskim partijama koje se, i same umlacene od strane marksizma, u rnnogim mestima uop~te nisu smele da usude da puste svoje govornike da javno nastupaju i koje su uprkos tome, za potpuno nerazumljivim, glupim zadovoljstvom pratile borbu protiv marksizma koje su nas nekako nepovoljno tek1e!

Uvek je samo nekolicina bila spremna da se od slobodnih delova pokori prisili na poslu{nost, kao {to se to u vojsci smatralo razumljivim i prirodnim.

346

Dalje se stvarno obrazovanje nije dalo sprovesti zbog sme~no maiih sredstava koja su za takvu svrhu takozvanom oruZanom savezu stajala na raspolaganju. Najbolje, najpouzdanije obrazovanje bi medutim, upravo moralo biti glavni zadatak takve institucije. Od rata je proteklo osam godina i od tog doba vi~e nijedna generacija na~e nemacke omladine nije planski obrazovana.

Ipak zadatak jednog oružanog saveza ne može biti da obuhvati već ranije obrazovane generacije, pošto mu se inače odmah matematički može prikazati kada će poslednji član napustiti ovu korporaciju. Čak i najmlađi vojnik iz 1918. će za dvadeset godina biti nesposoban za borbu, a mi se opasnom brzinom približavamo tom trenutku. Tako će svaki takozvani oružani savez prinudno sve više poprimati karakter starog ratnickog udruženja. Ovo, međutim, ne može biti smisao organizacije koja sebe označava kao ratnicku već kao odbrambeno udruženje, i koja već svojim imenom teži da izrazi da svoju misiju ne sagledava samo u održanju tradicije i povezanosti nekadašnjih soldata već u obrazovanju ideje o odbrani i u prakticnom zastupanju ove ideje, dakle u stvaranju odbrambenog tela.

Ovaj zadatak onda ipak obavezno zahteva obrazovanje elemenata koji do tada još nisu bili vojnički uveštavani, a to je u praksi stvarno nemoguće. Nedeljnim jedno- ili dvosatnim obrazovanjem se zaista ne mogu stvoriti vojnici. Pri današnjim enormno povećanim zahtevima koje vojnica služba stavlja pred pojedinog čoveka, je dvogodišnje službovanje možda još dovoljno, da bi se neobrazovan mladi čovek preobratio u izučenog vojnika. U ratu smo svi pred očima imali strašne posledice, koje su proizašle za mlade vojnike, netemeljito obrazovane za ratovanje. Dobrovoljacke formacije, koje su uz bezgranicnu predanost, sa veličnom odlučnošću uveštavane petnaest i dvadeset nedelja, su uz sve to na frontu predstavljale samo topovsku hranu. Samo raspodeljeni u redove iskusnih starih vojnika su mladi, četiri do šest meseci obrazovani regruti mogli dati korisne članove regiment; pri tome su ih "stari" vodili pa su postepeno urastali u svoje zadatke.

A kako bezizgledno nasuprot toga deluje pokušaj da se bez jasne naredbene sile i bez opseminih sredstava nedeljnim jedno- ili dvosatnim obrazovanjem obrazuje trupa! Time se možda mogu ponovo osvestiti stari vojnici, ali se nikada mladi ljudi ne mogu napraviti vojnicima.

Koliko bi nemaran i potpuno bezvredan bio takav postupak po svojim rezultatima, može se još posebno dokazati činjenicom da je u isto vreme kada je takozvani dobrovoljacki oružani savez na jedvite jade i tekom mukom obrazovao ili pokušavao da obrazuje nekoliko hiljada po sebi dobrovoljnih ljudi (drugi ga uopšte ne primećuju) u ideji odbrane, sama država je pacifističko demokratskom prirodom svog vaspitanja milionima i milionima mladih ljudi otimala njihove prirodne instinkte trovala njihovo logično otadžbinsko mišljenje te ih tako postepeno preobrati u stado ovnova, trpeljivo prema svakoj samovolji.

Kako su u poređenju s tim smešni svi naponi odbrambenih saveza da svoje ideje prenesu nemackoj omladini!

347

Ali, skoro još važnije je sledeće gledati, zbog kog sam uvek zauzimao stav protiv svakog pokušaja takozvanog vojničkog osposobljavanja na OSnOVU dobrovoljnog saveza:

Pretpostavimo da bi uprkos prethodno pomenutim teškoćama nekom savezu uspelo da određeni broj Nemaca godinu za godinom obrazuje u ljude SpoSOodne za odbranu i to s obzirom na njihovo uverenje kao i njihovu telesnu

SpoSObnOST i oru1.anu Obu~enOST, onda bi rezultat ipak bio jednak nuli u drZavi koja prema svojoj celokupnoj tendenciji takvo osposobljavanje za odbranu uop{te ne ~eli, ~ak direktno mrzi, po{to OnO potpuno protivreti najdubljem cilju njenih voda -uni{tava~a drZave.

U svakom slu~ju bi takav rezul{tat bio bezvredan pod vladama koje nisu samo delom dokazale da im nije stalo do vojne snage nacije, vec koje pre svega nisu uop{te bile voljne da ovoj s~azi upute apel osim jedinO za podr{1;avanje njenog sopstvenog razomog postojanja.

I danas je ipak tako. Ili zar nije s~eno, za jednu regimentu hteti vojni~ki obrazovati nekoliko desetina hiljada ljudi u dvostrukom svetlu sumraka, kada je dr~ava nekoliko godina ranije sramno Zrtvovala osarn i po miliona najbolje obu~nih vojniika, ne samo da se vi{e nije njima slu~ila, veC ih je kao zahvalnost za njihovu trtvu ~ak jo{ izlo~ila psovka sa svih strana! Zeli se dakle, obu~iti vojnike za drZavnu regimentu, koja je nekada{nje slavne vojnike isprljala i ispljuvala, sa grudi im strgla oznake ~asti, oduzela -.In ko-karde, zgazila zastave i omalovala.a njihova ostvarenja? Ili; zar je ova dana{-nja dnavna regimenta ikada preduzela sarno jedan korak da pOnOVO uspostavi ~ast stare armije, da pozove na odgovornost njene uni{tava~ i psova~e? Ni najmanje. Naprotiv: ove poslednje mo~emo da vidimo kako vladaju na najvi{im dnavnim slutbama. -Kako je reteno u Lajpcigu: "Pravo ide sa moci". Po{to danas ipak ii na{ojoj republici moC le~i u rukama istih ljudi, koji su nekada uveli revoluciju, a ova revolucija predstavljanajobi~niju veleizdaju, ~ak najbednije lupe{ko delo nema~ke istorije uop{te, ne mo~e se zaista naci nijedan razlog za to da moc upravo ovih karaktera treba povecati stvaranjem nove mlade armije. Svi razumski razlozi u svakom slu~aju govore protiv toga. Ali kakvu je vrednost ova drZav~, i posle revolucije iz 1918. pripisala militaristi~kom jatanju svoje pozicije, jasno i nedvosmisleno proizilazi jo{ jednom iz njenog stava prema tada postojećim velikom organizacijama za samoodbranu. Dok god je trebalo da se za1aZu za za{titu pla{ljivih revolucionarnih kreatura bile su dobrodo~le. Kako je medutim, zahvaljujuCi rasipanju na{eg naroda, opasnost za njih izgledala otklonjena, a postojanje saveza zna~ilo nacionalpoliti~ko ja~anje, bile su suvi{ne, i ~injeno je sve da se razorutaju, ~, ako je moguće da se rasteraju.

Istorija pokazuje zahvalnost kne~eva sarno u retkim primerima. Ali, uop{te da ra~una na zahvalnost revolucionarnih palikuca, plja~ka{a naroda i nacionalnih izdajnika, uspeva sarno novogradanski patriot. U svakom slu~ju, pri ispitivanju problema, da li stvoriti dobrovoljne orutane saveze, nikada ne bih mogao da se uzdnim od pitanja: Za koga ja obu~avarn mlade ljude? U

348

koju 6e svrhu biti upotrebljeni i kada ih treba pozvati? Odgovor na ovo istovremeno daje najbolje smemice za sopstveno pona~anje.

Ako bi dana~nja drZava ikada posegnula nazad za obrazovanim rezervama ove vrste, onda se to nikad ne bi desilo radi zastupanja nacionalnih interesa napolju, ve6 uvek i samo za za~titu silovatelja nacije i u zemlji pred op~tim besom prevarenog, izdatog i prodatog naroda, a koji bi se mozda jednog dana rasplamsao.

Već iz toga razloga SA NSDAP-a nije trebalo da ima nikakve veze sa militarističkom organizacijom. Ona je bila sredstvo za tite i vaspitanja nacionalsocijalističkog pokreta, a njeni su zadaci bili u sasvim drugoj oblasti nego što je to kod takozvanih oružanih saveza.

Ona međutim, nije trebalo da predstavlja nikakvu tajnu organizaciju. Svrha tajnih organizacija može biti samo protivzakonita. Ali time se opseg takve organizacije sam po sebi ograničava. Nije moguće, naročito s obzirom na brbljivost nemačkog naroda, da se izgradi organizacija stanovite veličine i da se ona istovremeno spolja drži u tajnosti ili da se i samo prikriju njeni ciljevi. Svaka takva namera se hiljadostruko osužeti. Ne samo da našim policijskim vlastima danas na raspolaganju stoji ..tab podvoda i sli-ne fukare, koji za nagradu Jevrejina od trideset srebrnjaka izdaju ono što mogu da pronadu i pronalaze šta bi se moglo izdati. sopostven.e pristalice se i samo ne mogli naterati na 6utanje. neophodno u takvom slučju. Samo sasvim male grupe Q1Ogu dugog(j'di-njim prosejavanjem poprimiti karakter pravih tajnih organizacija. Ipak bi već mali obirn takvih tvorevina podigao njihovu, vrednost za nacionalsocijalistički pokret. Ono što nam je trebalo j što nam treba bilj su j jesu ne stotina jJj dve stotina odlucnih zaverenjka, vec stotine j stotine hiljada fanaticnih boraca za nas pogled na svet. Ne treba radjh. na tajnjm sastancjma, vec u našim masovnim povorkama, a pokretu s~ put ne može osloboditi bodezom j otrovom jJj pjstoljem, već osvajanjem uJjce. Marksizam treba da nautjmo da je buducj gospodar uJjce nacionalsocijaJjzam, baS kao sto ce jednom bjtj gospodar drl.ave.

Opasnost od tajnih organizacija lezi danas dalje još u tome da članovi nešto potpuno pogrešno shvate veličinu zadaka pa se umesto toga stvori mišljenje, da bi se sudbina naroda zaista iznenada mogla u povoljnom smislu odlučiti pojedinačnim ubistvom. Takvo mišljenje može da ima svoje istorijsko opravdanja, naime onda, kada narod skapava pod tiranijom nekog genijalnog tlačitelja, za koga se zna da samo njegova nadmoćna ličnost garantuje unutrašnju vrstinu i strahotu neprijateljskog pritiska. U takvom slučaju može iznenada da iz naroda iskoči pozrtvovan čovek, da smrtnosni elik gume u grudi omrznutog pojedinca. A samo 6e republikanska družina malih nevaljalaca svesnih krivice takvo delo smatrati gnusnim, dok se najveći pevač o slobodi našeg naroda usudio da u svom "Telu" oveliča takvo delo.

U godinama 1919. i 1920. je postojala opasnost da pripadnik tajnih organizacija povučen velikim uzorima istorije i naježen zbog beskrajne nesreće otadžbine, pokuša da se osveti na uništavačima domovina: verujući da time priprema kraj nevolji svog naroda. Ali svaki takav pokušaj je bio

349

besmislica, zato što marksizam uopšte nije pobedio zahvaljujući nadmoćnoj genijalnosti i ličnom značaju pojedinca, već pre zbog beskrajne bede, kukavičkog zatajivanja građanskog sveta. Najstrašnija kritika koja se može vršiti na našem građanstvu, je tvrđenje da sama revolucija nije stvorila ni jednu jedinu glavu jedinstvene veličine a ono joj se ipak pokorilo. Još je razumljivo da se kapitulira pred jednim Robespierom, Dantonom ili Maraom, ali je porazno da se puzi pred rničavim Sajdemanom, debelim gospodinom

Ercbergerom, jednim Fridrihom Ebertom i svim drugim besbrojnim politi~kim jadnicima. Zaista nije postojala jedna jedina glava u kojoj bi se mo~da mogao videti genijalan ~ovek revolucije i time nesreca ota~bine, vec su tu bile obi~ne revolucionarne stenice, ruksak -spartakisti na veliko i malo. Nekog od njih ukloniti sa puta je bilo potpuno neva1;no i imalo je uspeh jedino {to je nekolicina drugih, isto tako velikih i isto tako 1;ednih krvopije utoliko pre do{lo na njegovo mesto.

Onih godina se uop{te nije moglo dovoljno o{tro stupati protiv shvatanja koje je svoj uzrok i osnovu imalo u zbilja velikim pojavama istorije, ali nimalo nije odgovaralo trebutnom patuljastom dobu.

I kod pitanja uklanjanja takozvanih veleizdajnika treba upotrebiti isto razmatranje. Sme{no je nelogi~no ubiti momka koji je- odao top, dok tu pored na najvi{im polo~ajima sede hulje koje su prodale ceo Rajh, na savesti imaju uzaludnu ~rtvu dva miliona mrtvih, moraju da odgovaraju milionima bogalja, ali pri tom mime du{e prave svoje republikanske polove. Ukloniti male izdajnike otad~bine je besmisleno u dr1;avi ~ija vlada izdajnike otad~bine sama oslobada svake kazne. Jer se tako mo~e desiti da jednog dana ~estitog idealistu, koji za svoj narod uklanja nepo{tenog izdajnika oru1;ja, najveći izdajnici ota~bine pozovu na odgovomost. I tu postoji vaZ;no pitanje: Treba li pustiti da takvu jednu izdajni~ku malu kreaturu ukloni opet jedna kreatura ili idealist? U jednom slu~aju je uspeh sumnjiv a kasnija izdaja skoro sigurna; u drugom slu~aju ce se mali nitkov ukloniti i pri tom neCe na kocku staviti ~ivot idealiste koji je mo1;da nezamenljiv.

Ina~e je po tom pitanju moj stav da ne treba obesiti male lopove da bi se velike pustilo da pobegnu veC da jednom nacionalni sud treba da osudi i pogubi nekoliko desetina hiljada organizovanih pa time i odgovornih zlo~inaca novembarske izdaje i svega onog {to uz to pripada. Takav primer ce onda i najmanjem vojnom izdajniku jednom za uvek biti neopohodna pouka. Sve su to razmatranja koja su me ponukala da stalno zabranjujem u~e{ce u tajnim organizacijama i samu SA. sa~uvam od karaktera takvih organizacija. Tih godina sam nacionalsocijalistki pokret dr1;ao podalje od eksperimenata ~iji su izvr{ioci uglavnom bili divni, idealisti~ki usmereni mladi Nemci, ~ije je delo samo njih same napravilo 1.rtvama, dok sudbinu ota~bine nisu ~eleli nimalo da poprave.

...

Ako SA. nije smela da bude ni militaristi~ka oru1;ana organizacija ni tajni savez, onda su iz tog morale da proizadu sledeCe konsekvence:

350

-

1. Njihovo obrazovanje je trebalo da bude izvr{eno ne prema militaristi~kim glediti~ima vec prema partijsko-sVThovitim.

Ukoliko pri tom treba telesno osposobiti ~lanove, glavna vrednost se ne sme staviti na vojni egzercir vec na sportsko aktiviranje. Boks i dziu-dzitsa su mi se uvek ~inili vaZnijim nego neka losa, buduci ipak samo polovi~na obuka u gadanju. Nema~koj naciji bi se dalo sest miliona sportskih besprekomo istreniranih tela, sva prozeta fanati~kim rodoljubljem ili odgojena

za najvisi napada~ki duh, a nacionalna drZava ce od njih, ako je potrebno, za manje od dve godine stvoriti armiju, bar ako za nju postoji izvestan osnov: On, medutim kakve su danas prilike, moze da bude samo Rajhsver, a ne neki odbrambeni savez, skriven u polovnostima. Telesno osposobljavanje treba pojedincu da ubrizga uverenje u sopostvenu nadmoc i da mu da ono pouzdanje koje lezi uvek samo u svesti o sopostvenoj snazi; osim toga treba da ga nau~i onim sportskim vesticama koje kao oruZje sluze odbrani pokreta.

2. Da bi se unapred spre~io svaki tajni karakter SA. vec velicina njegovog ustrojstva mora, bez obzira na njegov u svakom odmah prepoznatljivu odcu, njemu samom pokazati put koji koristi pokretu i poznat je celoj javnosti. Ono ne sme da zaseda u tajnosti vec treba da marsira pod slobodnim nebom, da se time jasno privede aktivnosti koja kona~no razara sve legende o "tajnim organizacijama". Da bi ga se duhovno odbilo od svih pokusaja da malim zaverama zadovolji svoj aktivizam, moralo je da se od samog po~etka, potpuno posveceno u veliku ideju pokreta i u zadatak da se ova ideja zastupa, tako potpuno obrazuje da se horizont unapred sirio a ~ovek pojedinac svoju misiju video ne u uklanjanju nekog manjeg ili veceg lupeza, vec u zalaganju za izgradnju nove nacionalsocijalisti~ke narodne drZave. Time je, medutim, borba protiv danasnje drZave izvedena iz atmosfere malih akcija osvete i zavere, i u velinu svetonazomog rata do unistenja, protiv marksizma i njegove tvorevine.

3. Organizaciono foniranje SA kao i njeno odevanje i opremanje treba naravno izvr{iti ne prema uzorima stare antike, vec prema savremenosti koju odreduje njegov zadatak.

Ova gledista koje su me rukovala u godinama 1920. i 1921. i koja sam pokusao da postepeno ubrizgam mladoj organizaciji su imala uspeha, da smo nali do kasnog leta 1922. vec raspolagali pristalim brojem odreda koji su u kasnu jesen 1922. malo-pomalo dobijali svoju posebnu karakteristiku odcu. Beskrajno znana su za dalje oblikovanje SA bila tri događaja.

Velike sveopste demonstracije svih otadZbinskih saveza protiv zakona o zastiti republike u kasno leto 1922. na Kenigsplacu u Minhenu.

Minhenski otadZbinski savezi sutada izdali proglas koji je kao protest protiv uvođenja zakona o zastiti republike pozivao na ogromnu manifestaciju u Minhenu. I nacionalsocijalisti~ki pokret je trebalo da u~estvuje u njoj.

Zatvoreni mars partije je uvelo sest minhenskih odreda, koje su sledile sekcije političke partije. U samoj povorci su marsirale dve kapele a noseno je otprilike petnaest zastava. Ulazak nacionalsocijalista na vec do pola ispunjen veliki trg, na kome ina~e nije bilo zastava, izazvao je neizmerno odusevljenje. Ja li~no

351

sam imao cast da pred Ijudskom gomilom koja je brojala ~ezdeset hiljada Ijudi, mogu da govorim kao jedan od govornika.

Uspeh priredbe je bio impozantan, posebno zato ~to je, uprkos svim crvenim pretnjama, po prvi put dokazano da je i nacionalni Minhen mogao da mar~ira ulicom. Crvene republikanske clanove saveza za zastitu, koji su poku~ali da terorom navale na mar~irajuće kolone, su SA-{}dredi za nekoliko minuta rasterali sa krvavim lobanjama. Nacionalsocijalistički pokret je tada po

prvi put pokazao svoju odlucnost, da ubuduCe i za sebe zahteva pravo na ulicu i tako ovaj monopol otme iz ruku internacionalnim izdajicama naroda i neprijateljima otad1;bine.

Rezultat tog dana je bio vi~e nepobitan dokaz- psiholo~ke i organizacione ispravnosti na~ih shvatanja o izgradnji SA.

Ono je energicno pro~ireno na tako uspe~no potvrdnoj osnovi da je vec nekoliko nedelja kasnije dvostruki broj odreda bio postavljen u Minhenu.

2. Pohod na Koburg u oktobru 1922.

"Narodni" savezi su nameravali da u Koburgu odne takozvani

"Nemacki dan". Ja licno sam dobio poziv za to sa napomenom, da bi bilo po1;eljno, ako bih poveo i neku pratnju. Ovaj zahtev, koji sam u ruke dobio pre podne u jedanaest sati, mi je dobro do~ao. veC jedan cas kasnije su bile izdate naredbe za posetu ovom "Nemackom danu". Kao "pratnju" sam odredio osamsto Ijudi SA, koje je u oko cetmaest odreda trebalo prevesti iz Minhena posebnirn vozom do gradiCa koji je postao bavarski. Odgovarajuce naredbe su oti~le nacionalsocijalistickim SA-grupama koje su u meduvremenu bile formirane na drugim mestima.

To je bilo prvi put da je u Nemackoj i~ao takav poseban voz. U svim mestima u kojima su se penjali novi SA-ljudi, transport je izazvao najveCu paz;nju. Mnogi pre toga nikada nisu videli na~e zastave; njihov utisak je bio dvojako velik.

Kada smo stigli na 1;eljeznicu stanicu u Koburg, primila nas je deputacija vodstva sveCanosti "Nemacki dan", koja nam je prenela nardbu, oznaCenu kao "sporazum" tamo~njih sindikata odnosno Nezavisne ili Komunisticke partije, sadrfuja, da u grad ne smemo da stupimo sa razvijenim zastavama, ni. sa muzikom (poveli smo sopstvenu muziku od cetrdeset dva coveka) i ne u zatvorenoj povorci.

.Ove sramotne uslove sam odmah glatko odbio, ali nisam propustio da prisutnoj gospodi iz vodstva ovog zasedanja izrazim svoje cudenje da sa ovim Ijudirna uobiCavaju da pregovaraju ida se postifu nagodbe i objasnio sam da ce SA trenutno nastupiti u odredima i .sa zvucnom muziko1il i lepr~avim zastavama umar~irati u grad.

I. to se tako i desilo.

Vec na trgu kod 1;eljeznicke stanice nas je primila Ijudska gomila koja je brojala na hiljade i koja je vikala i derala se: "Ubice" { "banditi", "razbojnici", "zloCinci" su bili imena od milja kojima su nas uzorni osnivaci nemacke republike Ijubazno zasipali. Mlada SA je odrfuvala uzoran red, odredi su se formirali na trgu ispred 1;eljeznicke stanice, i pre svega nisu 352

obracale paZnju na prosta~ke napade. Stra~ljivi policijski organi su mar~irajucu povorku u nama svima sasvim stranom gradu, odveli ne u, kako je odredeno, na~ kvart, streljanu na periferiji Koburga, vec u podrum Hofbrojhausa, blizu centra grada. Levo i desno od povorke se galama pratecih narodnih masa sve vi~e povecavala. Poslednji odred nije ni savio u dvori~te podroma, a velike mase su vec poku~ale da uz zaglu~ujucu viku izvr~e pritisak. Da bi se to spre~ilo, policija je zatvorila podrurn. Po~to je to stanje

bilo neizdrživo, pustio sam SA da j<;>~ jednom nastupi, ona je kratko opomenula i zahtevala od policije trenutno ostvaranje kapija. Nakon dUZeg oklevanja je ona i popustila.

Marsirali smo putem kojim smo dosli, opet nazad, da bismo dospeli do na~eg kvartira i tu se svakako moralo napasti. Posto se kricima i uvredljivim povicima odredi nisu mogli uznemiriti, zastupnici pravog socijalizma, jednakosti i bratstva su posegnuli za kamenjem. Time je nase strpljenje bilo pri kraju i tako je deset minuta razomo tuklo levo i desno a ~etvrt ~asa kasnije se nista crveno vise nije moglo videti na ulicama.

Nocu je doslo do jo~ težih sukoba. Patrole SA su nacionalcosijaliste koji su bili pojedina~no prepadani, pronalazile u groznom stanju. Potom se brzo svr~avalo sa protivnicima. Vec sledeceg jutra je crveni teror, pod kojim je Koburg godinama patio, bio slomljen.

Sa pravom marksisti~ko-jevrejskom neiskrenošću je pokušano da se lecima "drugovi i drugarice internacionalnog proletarijata" jo~ jednom nahuskanju na ulicu, tako sto se, potpunim iznemanjem ~injenica, tvrdilo da su nase "ubila~ke bande" u Koburgu zapo~ele "istrebljiva~ki rat protiv radnika". U pola dva je trebalo da se održi velika "narodna demonstracija" na kojoj se o~ekivalo desetine hiljada radnika iz cele okoline. Zato sam dao, ~vrsto odlu~an, da se sa crvenim terorom kona~no svrsi, u dvanaest sati nastupa SA, koja je u meduvremenu narasla na skoro jednu i po hiljadu ljudi, pa sam sa njom krenuo u mars na tvrđavu Koburg, preko velikog trga na kome je trebalo da se održi crvena demonstracija. Zeleo sam da vidim da li bi se jo~ jednom usudili da nas uznemire. Kad smo stupili na trg, umesto najavljenih deset hiljada bilo je prisutno samo nekoliko stotina, koja su se pri na~em približavanju uopste mimo pona~ale, delimi~no uzrnicale. Samo na nekoliko mesta su crvene trope, koje su u meduvremenu dosle spolja i jos nas nisu poznavale, pokušale da nas opet izazovu, ali im je volja za to za~as temeljno oduzeta. I sada se moglo videti kako se do tada jako zastraseno stanovništvo polako budilo, dobijalo hrabrost, usudilo se da nas povcima pozdravi i uveče pri nasem odlasku na mnogim mestima spontano klicalo.

Izenada nam je i;eljezni~ko osoblje na i;eljezni~koj stanici objasnilo da nece voziti voz. Potom sam nekolicini kolovoda saopstio da u tom slu~aju nameravam da uhvatim crvene budze koje mi padnu u sake ida cemo se tada bas voziti, u stvari nameravamo da u lokomotivi i tenderu i u svakim kolima povedemo par desetina braca internacionalne solidarnosti. Takode nisam propustio da upozorim gospodu na to, da bi voljnija sa nasim sopstvenim snagama, razumljivo bila beskraino riskantan poduhvat i da ne bi bilo

353
isklju~eno da svi skupa slomimo vratove i kosti. Radovalo bi nas, medutim, da onda bar ne sami vec u jednakosti i bratstvu na onaj svet otputujemo sa crvenom gospodom.

Potom je voz krenuo vrlo ta~no i mi smo sledeceg jutra opet zdravo stigli u Minhenu.

U Koburgu je time po prvi put od godine 1914. ponovno bila uspostavljena jednakost gradana pred zakonom.. Jer kad se danas neki

budalasti vi{i ~inovnik drzne da tvrdi da ~va {titi :livot svojih gradana, onda to za tada{nje vreme svakako nije va:lilo, jer su gradani u ono doba morali da se brane od predstavnika dana{nje dr1.ave.

Zna~aj ovog dana se po svojim posledicama najpre nije mogao potpuno proceniti. Ne samo da je pobedni~ke SA u svom samopouzdanju i u veri u ispravnost svog vodstva izvanredno uzdignuto, i okolina je poCela da se nama detaljnije bavi, a mnogi su u nacionalsocijalisti~kom pokretu po prvi put videli instituciju koja bi verovatno jednom bila pozvana da marksisti~kom ludilu pripremi odgovarajuci kraj.

Samo je demokratija jadikovala {to smo se usudili da ne dopustimo mimo da nam razbiju lobanje, veC {to smo se u demokratskoj republici usudili da se brutalnom napadu umesto pacifisti~kim pesmarna suprotstavimo pesnicama i {tapovima.

Gradanska {tampa je u principu bila delom bedna, delom prosta kao uvek, a samo neko licina iskrenih novina je pozdravila to {to je bar na jednom mestu marsisti~kim pustahijama kona~no osujeCen posao.

U samom Koburgu je bar deo marksisti~kog radni{tva, koji se ina~e jedino morao smatrati zavedenim, pou~en pesnicarna nacionalsocijalisti~kih radnika, nau~io da shvati, da se i ovi radnici bore za ideale, po{to se, kako iskustvo kaZe, i ,bore samo za ne{to, u {ta se veruje i {ta se voli.

NajveCu korist je svakako imala samo SA. Ona je tako brzo rasla, da je na dan partije, 22. januara 1923. u posveti zastave vec moglo da u~estvuje oko {est hiljada ljudi, a pri tom su prvi odredi bili kompletno odeveni u svoju novu odecu. .

Iskustva u Koburgu su upravo pokazala koliko je to neophodno i to ne samo da bi se ojatao duh rete, vec ida se uvede jedinstvena odeCa SA ada se izbegnu zamene i spre~i medusobno neprepoznavanje. Do tada je nosila samo trake oko ruku, sada su uz to do{le vindakne i poznata kapa.

Iskustva iz Koburga su i dalje imala zna~aja da smo i{li na to da u sviim mestima u kojima je crveni teror godinama spr~avao svaku skup{tinu onih koji druga~ije misle, ovaj planski slomimo i uspostavimo skup{tinsku slobodu. Od sada su se u takvim mestima stalno okupljali nacionalsocijalisti~ki bata1joni, pa je postepeno u Bavarskoj kao 1.rtna nacionalsocijalisti~ke propagande padao jedan crveni centar za drugim. SA se sve vi{e upoznala sa svojim zadatkom, te se sve vi{e udaljavala od karaktera besmislenog i :livotno nevaZnog orufanog pokreta i uzdigao se do :live borbene organizacije za izgradnju nove nema~ke dnave.

354

--

Do marta 1923. je trajao ovaj logican razvoj. Onda je do~ao događaj koji me je prisilio da pokret izvedem iz njegovog dosada~njeg koloseka i izvr~im preoblikovanje.

3. Zauzimanje Rurske oblasti koje je usledilo prvih meseci godine 1923. od strane Francuza, je u buducnosti imalo velik znacaj za razvoj SA. Ni danas jo~ nije moguće, au nacionalnom interesu naroCito nije svrhovito pred svima pricati ili pisati o tome. Ja mogu da se izjasnim samo

toliko, pošto je u javnim raspravama ova tema već dodimuta i javnost time obaveštena.

Zauzimanje Rurske obale, koje nas nije iznenadilo, je dalo osnovanu nadu da je od sada konačno svršeno sa kukavickom politikom uzimicanja, a time bi odabranim savezima pripao sasvim određeni zadatak. I SA koja je do tada već obuhvatala hiljade snaznih mladih ljudi, nije smela da izbegne ovu nacionalnu službu. U proleće i kasnu jesen godine 1923. je usledilo njeno preuređenje u militarističku borbenu organizaciju. Kasniji razvoj godine 1923. se, ukoliko se tiče našeg pokreta, velikim delom mogao pripisati njoj. Pošto na drugom mestu u krupnim crtama obrađujem razvoj godine 1923., zelim ovde samo da ustanovim da je preformiranje tadašnje SA, ako pretpostavke koje su dovele do njenog preuređenja, dakle prihvatanje aktivnog otpora protiv Francuske, nisu bile tačne, sa gledišta pokreta bilo štetno. Kraj godine 1923. je, ma kako u prvi mah izgledao strašno, posmatran sa našeg uvida, bio utoliko gotovo neophodniji, pošto je jednim udarcem završio za pokret štetno preuređenje SA, koje je stav nemacke vlade učinio bespredmetnim, i time stvorio mogućnost da se jednog dana ponovo gradi tamo gde se jednom morao napustiti pravi put.

Godine 1925. novoosnovani NSDAP mora sada da opet uspostavi, obrazuje i organizuje svoje SA prema na početku pomenutim principima. Time mora da se opet vrati prvobitno zdravim gledištima i opet svojim najvećim zadatkom treba da smatra da od svog SA stvori instrument za zastupanje i jatanje borbe pogleda na svet pokreta.

Ona ne sme da trpi da SA spadne ni na neku vrstu oružanog saveza ni na tajnu organizaciju; mora pre da se trudi da od njega obrazuje gardu od sto hiljada ljudi za nacional-socijalističku pa time duboko narodnu snagu.

FEDERAUZAM KAO MASKA

U zimu godine 1919. i još više u proleće i leto 1920. je mlada partija bila prinudena da zauzme stav po pitanju koje se već u ratu uzdiglo do izuzetnog značaja. U prvom tomu sam u kratkom opisu znaka preteceg nematkog sloma, koji su meni postali otigledni, ukazao na posebnu vrstu propagande koju su vršili i Englezi i Francuzi za ostvaranje starog jaza između severa i juga. U proleće 1915. su se pojavili prvi sistematični huljaci protiv Prusije kao jedinom krivcu u ratu. Do godine 1916. je ovaj sistem dostigao potpunu, koliko spretnu, toliko podlu strukturu. Hula protiv Nemaca protiv severnih Nemaca, proracunato na najnižim instinktima, je već

355

nakon kratkog vremena šlo da donosi plodove. Postoji prigovor koji se mora podneti protiv tadašnjih metoda, kako u vladi tako u armijskom vodstvu -holje feci, na havarskim komandnim položajima -a koji ona ne mogu da otresu sa sebe, -da se u bogom zaslepljenoj nemamosti nisu sa neophodnom odlučnošću umele protiv toga. Nije se činilo ništa!

Kada je Kurt Eisner ravno u Bavorskoj dao sasvim svesnu oštrinu protiv ostalog Rajha, to nikako nije radio sa bavorskih gledišta već samo kao ovdjenik jevrejstva. Koristio je postojeće instinkte i nenaklonosti havarskog naroda da ih pomoću njih lakše mogao da fazhije

Nem~ku. Razomi Rajh hi bez te{ko<:a postao plen holj{evizma. Taktika koju je prirnenio, je nastavljena i posle njegove srnrtri. Marksizam, koji je upfavo pojedina~ne drZ.ave i njihove knezeve u NEMACKOJ uvek zasipao najkrvavijim sarkazmom, je kao "nezavisna partija" apelovao odjednom upfavo na one oseCaje i instinkte koji su svoje najjare kofene imali u knezevskim kuCama i poedin~nim drZavama. Bofha sovjetskih fepuhlike pfotiv oslobodila~kih kontingenata koji su se pfihlizavali, je pfopagandisti~ki ofganizovana u pfavom redu kao "hofha havarskih fadnika" pfOtiv "pruskog" militarizma. Samo se iz toga moze fezumeti za{to u Minhenu, sasvim za fazliku od drugih nema~kih ohlasti, oharanje sovjetske fepuhlike nije dovelo do osve{civanja {irokih masa, veC do jo{ veCeg ogo~enja i ozlojedenosti pfOtiV Prusije. Umetost, sa kojom su holj{evisti~ki agitatori znali da uklanjanje sovjetske repuhlike prikaZu kao "prusko militaristi~ku" pohedu pfotiv "antimilitaristi~ki" i "antipruski" raspolozenog havafskog naroda, donela je hogate plodove. Dok Kurt Ajzner jo{ pfilikom izbora u zakonodavnom Bavar-skom saboru u Minhenu nije prihavio ni deset hiljada pristalica, Komunisti~ka partija ostala ~ak ispod tri hiljade, nakon sloma repuhlike su se obe partije zajedno popele na SkOfO sto hiljada hira~a. veC u to doha je zapOCela moja li~na hofha pfOtiV ludog medusohnog hu{kanja nema~kih plemena. Mislim da u mom Zivotu nisam zapOCeo nepopularniju stvar od mog tada{njeg otpofa hajki pfOtiv Prusa. U Minhenu su vec za vreme sovjetskog pefioda odrZ.ani prvi masovni skupovi na kojima je mrZnja pfotiv ostale Nem~ke, a narOCito pfOtiv Prusije, faspirana do takve tOCke vrenja, da ne samo da je za sevemog Nemca prisustvovanje takvom skupu hilo povezano sa smrtnom opasno{cu vec su se takve manifestacije naj~e sasvim otvofenO zavr{avale mahnitom kritikom: "Oslobodimo se Prusije!" -"Dole sa Prusijom!" -"Rat pfotiv Prusije!", raspolo~enje koje je jedan nafOCito hlistav pfedstavnik havarskih vladafskih intefesa u Nema~kom Rajhstagu saZeo u bojni pokli~: "Bolje germanski umreti nego pruski pfopasti!" : Moralo se do~iveti tada{nje skupove da hi se razumelo {ta je za .mene li~no zn~ilo kada sam se prvi put, okru1;en {a~icom prijatelja, na skupu u Levehfoj -podrumu u Minhenu hranio pfotiv tog ludila. Ratni drugovi sU hili ti koji su mi tad pomogli i mozda se ~ovek moZe uZiveti una{ oseCaj kada je hezumna masa urlala pfotiv nas i pfetila da nas potu~e, i koja se u doha, kada

356

smo mi branili otad,;binu, daleko najvećim delom kao dezerteri ili zabu~anti skitala po odmori~tima u domovini. Za mene su ovi nastupi naravno imali sreću da se ~eta mojih vernih Ijudi upravo osetila povezana sa rnnom i uskoro se za mene zaklela na ,;ivot i srnrt. Ove borbe koje su se stalno ponavljale i provla~ile kroz celu 1919. godinu, su se odmah po~etkom 1920., ~ini se, jo~ poja~ale. Bilo je jo~ skupova -posebno se seCam jednogu Vagnerovoj sali u Zonen~trase u Minhenu -na kojima je moja u meduvremenu poveCana grupa morala da izdrzi najte';e borbe, koje su se ne retko zavr~avale time da su desetine mojih pristalica

zlostavljane, tu~ene, ga';ene nogama, da bi ih na kraju, vi~e mrtve nego ;ive izbacivali iz sala.

Borbu koju sam prvo zapo~eo kao pojedinac, podrzan samo od strane mojih saboraca je mladi pokret vodio dalje kao, mogao bih skoro da kaZem, sveti zadatak.

Jo~ danas sam ponosan ~to mogu da ka';em da smo tada upuceni skoro isklju~ivo na na~e bavorske pristalice -ipak polako ali sigurno pripremili kraj toj me~avini gluposti i izdaje. Kazem glupost i izdaja zato ~to se, uz svo uverenje u po sebi zaista dobro~udnu glupu masu opoftunista, takvu jednostavnost ne mogu da ura~unam u prilog organizatorima i inicijatorima. Smatrao sam ih i jo~ danas ih smatram izdajnicima koje je Francuska platila. U jednom slu~aju, u slu~aju Dortena je u me~uvremenu istorija vec izrekla svoj sud.

Ono ~to je stvar tada u~inilo naro~ito opasnom je bila sposobnost, sa kojom su se prikrivale prave tendencije, time {to su se federalisti~ke namere gurnute u prvi plan kao jedini podsticaj za ovo delanje. Da raspirivanje mrznje protiv Prusije nema veze sa federalizmom, svakako je sasvim jasno. Cudno se doima i federativna bri;,nost koja poku~ava da drugu saveznu dr';avu raspusti ili podeli. Jer ~astan idealist kod koga citiranje Bizmarkovih ideja o Rajhu ne predstavlja laZnu frazu, ne bi smeo da u istom dahu 'eli da razdvoji delovi pruske drZave koju je Bizmark stvorio ili dovr~io, niti da ~ak javno podr;,ava takve separatisti~ke te';nje. Kako bi se vri~talo u Minhenu kada bi neka konzervativna pruska partija potpomagala odvajanje Frana~ke od Bavorske, ili ga ~ak javnom akcijom zahtevala ili pospe{ivala! Coveka su pri svemu tome mogle da raZaloste zaista samo ~asno federalisti~ki nastrojene prirode koje nisu prozrele ovu opaku lupe{ku igru; jer su u prvom redu one bile prevarene. Time {to je federativna misao na takav na~in bila opterecena, njene sopstvene pristalice su joj iskopale grob. Ne mo';e se propagirati federalisti~ko uređenje Rajha ako se najva';niji ~lan takve drzavne gradevine, naime Prusija sama, poni;,ava, psuje i prlja, ukratko, ako je moguće, onemogucava kao savezna dr';ava. To je bilo utoliko neverovatnije po~to se pri tom borba ovih takozvanih federalista okrenula upravo protiv Prusije, koja se ponajmanje mo';e dovesti u vezu sa novembarskom demokratijom. Jer se pogrde i napadi ovih takozvanih "federalista" nisu upravljali prema o~ima Vajmarskog ustava, a koji su ina~e sami najvećim delom bili ju';ni Nemci ili Jevreji, vec prema predstavnicima stare konzervativne Prusije, dakle antipoda Vajmarskom

357

..

4

ustavu. Da se pri tom ~uvalo da se ne dotaknu Jevreji, ne treba da ~udi, ali j mozda daje klju~ za re~enje cele zagonetke.

Kao ~to je pre revolucije Jevrejin umeo da paZnju skrene sa svojih ratnih dru~tava ili, bolje rereno, sa sebe sama, i znao da masu, naro~ito bavarskog naroda, preobrati protiv Prusije, tako je posle revolucije morao da nekako prikrije i novi i deset puta veCi plja~ka~ki pohod. I opet mu je uspelo da, u ovom slu~ju nahu~ka jedne protiv drugih takozvane "nacionalne elemente" Nema~ke: konzervativno usmerene Bavarce protiv PIUSa koji isto .

tako konzervativno misle. I opet je to pokazivalo na najlukaviji način, tako što je on, koji je jedini držao o koncu sudbinu Rajha, provocirao tako gruba i netaktilna zadiranja u prava da se krv sada pogođenog time uvek iznova morala uzburkati. Ali nikad protiv Jevreja, već uvek protiv nemačkog brata. Nije Bavarac video Berlin od četiri miliona neumomih, vrednih, stvaralackih ljudi, već; Jenji, pokvareni Berlin najgoreg zapada! No njegova se mrlnja nije okrenula protiv tog Zapada, već protiv 'polskog' grada. :

1 To je stvarno bilo za ocajati.

Ova spretnost Jevrejina da pažnju javnosti skrene sa sebe i zaposli je u " drugom pravcu, i danas se opet može proučavati.

Godine 1918. nije moglo biti ni reči o planskom antisemitizmu. Još se secam potekoća na koje je neovremeno nailazio i on je i samo reč Jevrejin uzeo u usta. Ili su glupo zurili u njega ili je doživljavao najžešći otpor. Naš prvi pokušaj da javnosti pokazemo pravog neprijatelja, su tada izgledati skoro bezizgledni, a stvari su sasvim lagano počele da se okreću boljem. Koliko 'savez za odbranu i otpor' po svom „organizacionom“ uređenju bio promašan, toliko je uprkos svemu tome bila velika njegova zasluga, što je ponovo izneo jevrejsko pitanje kao takvo. U svakom slučaju je u zimu 1918/19. nešto kao antisemitizam polako počelo da hvata korene. Kasnije se nacionalso-cijalistički pokret svakako sasvim drugačije bavio jevrejskim pitanjem. On je pre svega uspeo da ovaj problem izvuče iz usko ograničenog kruga gomjih i malogradanskih slojeva da ga pretvori u pokretni motiv velikog narodnog pokreta. Ali nije uspelo da se nemačkom narodu u tom pitanju da velika ujedinjujuća borbena misao, a Jevrejin je već krenuo u protivodbranu. Posegao je za svojim starim sredstvom. Neverovatnom brzinom je u narodni pokret ubacio varnicu kavgе i zasejao razdor. U postavljanju ultimatonskog pitanja i u iz toga proizašlim međusobnim borbama katolicizma i protestantizma, kako su stvari stajale, nalazila se jedina mogućnost da se pažnja javnosti pozabavi drugim problemima da bi se koncentrisani napad odvratio od Jevrejstva. Koliko su se ljudi, koji su upravo ovo pitanje ubacili unaf narod, o njega ograđivali, to nikada više nisu mogli da poprave. Jevrejin je svakako postigao željeni cilj: katolici i protestanti vode međusobno verski rat i smrtni neprijatelj arijevskog ovinstva i celokupnog hrišćanstva se izlurado smeje.

Kao što se nekada znalo da se javno mnjenje godinama zaposli " borbom između federalizma i unitarizma da se time satire, dok je Jevrejin ". rasprodavao slobodu nacije i izdao na otadžbinu internacionalnim

358

kompanijama ako mu je sada uopšte uspelo da pusti dve nemacke konfesije da jurisaju jedna protiv druge, dok je obe OSNOVE izjeo i potkovao otrov intencionanlog svetskog Jevrejina.

Zadržimo se na pustosenjima koja jevrejska kopilad svakog dana Cini našem narodu, i razmislimo da se ova zatrovanost krvi samo nakon vekova ili uopšte više ne može odstraniti iz naseg naroda; razmislimo kako rasno rastvaranje povlaci nadole poslednje arijevske vrednosti naseg nemackog naroda, čak često unistava, tako da nasa snaga kao kulturno-noseće nacije

ocigledno sve vise uzmice a mi dolazimo u opasnost da bar U nasim velikim gradovima dodemo donde, gde jUZna Italija vec jeste. Ovo okuzivanje nase krvi, pored kojeg stotina hiljada naseg naroda prolaze kao slepe, Jevrejin danas planski sprovodi. Planski obescascuju ovi cmi narodni paraziti nase neiskusne, mlade, plave devojke i time unistavaju nesto sto se na ovom svetu vise ne moze zameniti. Obe, naravnO, ove Hriscanske konfesije ravnodusnO posmatraju ovo oskvmuce i unistavanje bozjom miloscu datog zemlji, plemenitog i jedinstvenog zivog bica. Za buduCnOSt zemlje, znacaj, medutim, nije u tome da li ce protestanti pobediti katolike ili katolici protestante, vec u tome, da li ce se odrzati arijeviski covek ili ce izumreti. Ipak se obe konfesije danas ne bore protiv unistavaca ovih Ijudi, vec pokusavaju da se same medusobnO uniste. Upravo onaj narodnO orijentisani bi imao najsvetiju duZnOSt, da se svaki u svojoj konfesiji brine o tome, da se ne prica uvek samo fonnalno o bozjoj volji, vec da se bo:lja volja stvarno ispuni i ne dozvoli sknavljenje bozjeg dela. Jer je bozja volja nekada Ijudima dala njihov lik, njihovo bice i njihovo SpOSObnOSti. Onaj ko unistava njegovo delo, objavljuje time rat tvorevini GospodinOVOj, bozjem htenju. Zato nek svako bude aktivan, i to svako bas u svojoj konfesiji, i neka svako oseti kao svoju prvu i najsvetliju duZnost, da zauzme stav protiv onoga ko u svom delanju recju ili delom izlazi iz okvira svoje verske zajednice i pokusava da huska u drugoj. Jer pobijanje bitnih osobina konfesije u nasem postojecem religioznom raskolu u Nemackoj nuzno vodi ratu do unistenja izmedu dve konfesije. Nasi odnosi ovde ne dopustaju nikakvo poređenje otprilike sa Francuskom ili Spanijom ili cak Italijom. Moze se na primer u sve tri zemlje propagirati borba protiv klerikalizma ili ultramontanizma, ada se ne dode u opasnost, da se pri tom pokusaju francuski, spanski ili italijanski narod kao takav raspadne. Ali to se ne sme u Nemackoj, posto bi ovde sigurno i protestanti ucestvovali u takvom poduhvatu. Time odbrana, koju bi drugde preduzeli samo katolici protiv presezanja politicke prirode njihovih sopstvenih vrhovnih pastira, dobija odmah karakter napada protestantizma protiv katolicizma. Ono ~to pripadnici sopstvene konfesije, cak iako je nepravedno, jos uvek podnose, unapred trenutno nailazi na najostrije odbijanje, kao sto razbijac potice iz druge verske zajednice. To ide tako daleko, da cak i Ijudi koji bi po sebi bez daljeg bili spremni da zaustave oCigledne nepovoljne prilike u svojoj sopstvenoj religioznoj verskoj zajednici, odmah od toga odustaju i svoj otpor okrecu napolje, kao ~to takvu korekciju preporucuje ili cak zahteva mesto koje ne pripada njihovoj zajednici. Oni osecaju kao koliko neopravdan toliko nedopusten, cak

359
netastan poku{aj, me~ati se u stvari koje se dotitnog ne titu. Takvi poku~aji se ne oprataju ni onda kada se obrazla1;u vi~im pravom interesa nacionalne zajednice, po~to su danas religiozni oseCaji jo~ uvek dublji od svih nacionalnih i polititkih svrhovitosti. A to neCe postati drugatije time ~to se obe konfesije guraju u medusobnu ogorrenu borbu, vec bi moglo da postane drugatije samo , tako ~to bi. se obostranom trpeljivo{cu nacije poklonila buducnost, koja bi svojom velitinom postepeno delovala pomirljivo i u toj oblasti. Ne ustrutavam se da objasnim da u Ijudima koji danas uvlare narodni

pokret u krizu religioznih sukoba, vidim gore neprijatelje mog naroda nego u nekom internacionalno orijentisanom komunisti. Zato ~to je, da njega preobrati, pozvan nacionalsocijalistitki pokret. A onaj ko njega udalji iz sopostvenih redova od njegove prave misije, deluje najpokvarenije. On je, a ne igra ulogu da li svesno ili nesvesno, borac za jevrejske interese. Jer je jevrejski interes danas da narodni pokret pusti da iskrvari u religioznoj borbi u trenutku kad on potinje da postaje opasnost za Jevrejina. A ja izritito nagla~avam ret pustiti da iskrvari; jer samo istorijski potpuno neobrazovan tovek more da misli da ovim pokretom mo~e danas da re{i pitanje na kome su se razbili vekovi i veliki drZ.avnici.

Inate tinjenice govore za sebe. Gospoda koja su 1924. godine iznenada otkrila da je najvi~a misija narodnog pokreta borba protiv "ultra-montanizma", nisu razbili ultramontanizam, ali su pocepala narodni pokret, i ja moram da se ogradim od toga da u reodvima narodnog pokreta neka nezrela glava smatra da mo~e ono ~to tak ni jedan Bizmark nije mogao. Uvek ce najvi{a duZnost vodstva nacionalsocijalistitkog pokreta biti, da se najo~trije usprotivi svakom poku{aju da se nacionalsocijalistitki pokret stavi u sl~bu takvih borbi, te da propagatore takve namere momentalno iskljuti iz redova pokreta. Stvamoje to potpuno i uspelo do jeseni 1923. U redovima na~eg pokreta je mogao da sedi najvemiji protestant pored najvemijeg katolika a da ne mora da dode ni u najrnanji konflikt savesti sa svojim religioznim uverenjem. Zajednitka sna~na borba koju su obojica vodili protiv uni~tavata arijevskog tovetanstva, ih je, naprotiv, nautila da se medusobno po~tuju i cene. A upravo tih godina je pokret vodio najo{triju bitku protiv centra, svakako ne iz religioznih veC iskljutivo iz nacionalno-rasno -i ekonomsko-polititkih razloga. Uspeh je tada govorio za nas kao {to danas svedOCi protiv sveznadara. Poslednjih godina je ponekad odlazilo tako daleko, da su navodni krugovi u od boga zaboravljenom slepilu svojih konfesionalnih razratunavanja prepoznavali ludilo njihovog delovanja u tome, ~to su ateistitke marksistitke novine prema potrebi iznenada postajale branioci religioznih verskih zajednica, da bi izno~enjem ponekad zaista preglupih izjava optu{iili jednu ili drugu stranu i time do krajnosti raspalile vatru.

A ba~ kod naroda koji je, kao nematki, u svojoj istoriji vec toliko testo dokazivao da je u stanju da za sablasti vodi ratove do istrebljenja, ce ovakav borbeni poziv biti srnrtno opasan. Time je na{ narod uvek odvraCan od stvamo realnih pitanja svog bitka. Dok smo se mi razarali u religioznim sukobima, ostali svet se podelio. A dok narodni pokret razmi~lja da li je ultra-

360
montanska opasnost veka od jevrejske i.li obrtnuto, Jevrejin razara rasne osnove naseg bitka i unistava time nas narod zauvek. Sto se te vrste "narodnih" boraca ti~e, mogu jedno da najiskrenijeg srca nacionalsocijalisti~kom pokretu, i time i nemackom narodu pozelim: Gospode, sacuvaj ih od takvih prijatelja, pa ce onda i oni vec svr{iti sa svojim neprijateljima.

* * *

Borba izmedu federalizma i unitarizma, koju je Jevrejin u godinama 1919/20/21. i da1je propagirao na tako lukav nacin, je prisili1a, uzsvo

odbijanje istog, i nacionalisti~ki pokret da zauzme stav prema njenim značajnim problemima. Treba li Nemačka da bude savezna ili jedinstvena država i šta praktično pod oba treba podrazumevati? Meni se važnijim pitanjem ~ini ono drugo, jer nije samo osnova za razumevanje celog problema, već i razjasnjava i ima pomirljiv karakter.

Šta je savezna država?

Pod saveznom državom podrazumevamo savez suverenih država koje se slobodnom voljom snagom svog suvereniteta ujedinjuju i pri tome celini prepustaju onaj pojedina~ni deo suverenih prava koji omogućava i garantuje postojanje zajedničkog saveza.

Ova teoretska formulacija u praksi ne vazi potpuno ni kod jedne od danas na zemlji postojećih saveznih država. Najmanje koameričke unije u kojoj se kod daleko najvećeg dela pojedinačnih država uopšte ne može govoriti o prvobitnom suverenitetu, već su mnoge od njih tek tokom vremena u neku ruku ucertane u ukupnu površinu saveza. Zato se kod pojedina~nih država američke unije u najvećem broju slučajeva više radi o manjim i većim, teritorijama stvorenim iz upravno-tehničkih razloga, često ograničene lenjirom, koje prethodno nisu imale i nisu ni mogle da imaju sopstveni državni suverenitet. Jer nisu ove države stvorile uniju, već je tek unija oblikovala veliki deo takvih takozvanih država. Samostalna prava koja su pri tom prepuštena, ili bolje reći dodeljena pojedinačnim teritorijama ne odgovaraju sarno celokupnom bicu ovog saveza država, već pre svega i veličini njegove površine, njegovim prostornim dimenzijama koje su skoro jednake razmerama kontinenta. Tako se kod država američke unije ne može govoriti o njihovom državnom suverenitetu, već samo o njihovim, ustavno utvrđenim i garantovanim pravima, možda bolje ovlačenjima.

Ni za Nemačku gornja formulacija nije potpuna i sasvim odgovarajuća. Iako su u Nemačkoj bez sumnje najpre postojale pojedina~ne države i to kao države i iz njih se formirao Rajh. Samo stvaranje Rajha nije usledilo na osnovu slobodne volje ili istog sudelovanja pojedinačnih država već delovanjem hegemonije jedne države, među njima, Prusije. Već i čisto teritorijalno velika različitost nemačkih država ne dopušta poredenje sa formiranjem na primer američke unije. Razlika u veličini između nekadašnjih najmanjih nemačkih saveznih država i većih ili čak najvećih dokazuje nejednakost učinka, neravnomernost učinka u osnivanju Rajha u formiranju savezne države. U stvari se ni kod većine ovih država nije moglo govoriti o stvarima

361
suverenitetu, osim ako re~ dnavni suverenitet ne bi imala drugo znarenje do slufbene fraze. U stvarnosti su ne samo prošlost već i sadašnjost stale na kraj mnogobrojnim ovim takozvanim "suverenim državama" i time najjasnije dokazale slabost ovih "suverenih" tvorevina.

Ovde ne treba utvrditi kako su se ove države pojedina~no istorijski formirale, ali da se skoro ni u jednom slučaju ne poklapaju sa plemenskim granicama. One su ~isto političke pojave i svojim korenima dopiru naj~eće u najtufnije doba nemoci nemačkog Rajha i rascepa na~e nemačke domovine, koje ju je uslovljavao i obmuto time opet sebe uslovljavao.

O svemu tome se, bar delimično pobrinuo ustav starog Rajha, utoliko što pojedinačnim državljanima nije dopustio jednako predstavnictvo, već je izvršio stepenovanje prema veličini i stvarima značajnima kao i u inku pojedinačnih država pri formiranju Rajha.

Suverena prava koja su pojedinačne države ustupale radi omogućavanja formiranja Rajha, su samo najmanjim delom napuštene svojevremeno, najvećim delom praktično ili ionako nisu postojala ili su jednostavno uzeta pod pritiskom pruske premoci. Svakako da Bismarck pri tom nije polazio od principa da Rajhu da ono što se samo ikako moglo uzeti pojedinačnim državljanima, već da od pojedinačnih država samo zahteva ono što je Rajhu bilo neophodno potrebno. Koliko umeren toliko mudar princip koji se na jednoj strani najviše obazirao na običaj i tradiciju, a na drugoj novom Rajhu time unapred garantovao veliku meru ljubavi i radosne saradnje. Sasvim je pogrešno, međutim, ovu Bismarckovu odluku pripisivati njegovom uverenju da bi Rajh time za sva vremena imao dovoljno suverenih prava. Ovog uverenja Bismarck uopšte nije bio; naprotiv, on je samo htio da prepusti budućnosti ono što bi se trenutno teško moglo sprovesti ili podneti. Nadao se laganom izjednačenjem, dejstvu vremena i pritisku razvitka po sebi, od koga je trajno otkrivao više snage nego od pokušaja da se trenutni otpori pojedinačnih država odmah slome. Time je pokazao i najbolje dokazao veličinu svoje državnosti. Jer je u stvarnosti suverenitet Rajha stalno rastao na račun suvereniteta pojedinačnih država. Vreme je ispunilo ono čemu se Bismarck od njega nadao.

Sa nemačkim slomom i uništenjem monarhističke državne forme je ovaj razvoj prinudno ubrzan. Jer pošto su pojedinačne države svoje postojanje morale da pripisuju manje plemenskim osnovama nego isto političkim razlozima, značaj ovih pojedinačnih država se u trenutku srušen u jedno ništa, u kome je bilo uključeno najvažnije otelovljenje političkog razvoja ovih država, monarhistička drevna forma i njene dinastije. Citavo mnoštvo ovih "drevnih tvorevina" je tako izgubilo svaki unutrašnji oslonac, da su se time same odrekle daljeg života i iz istih svrsishodnih razloga se ujedinjavala sa drugima ili se slobodnom voljom stapale sa većima; najuverljiviji dokaz izuzetne slabosti stvarnog suvereniteta ovih malih tvorevina i niske ocene na koje su one same nailazile kod sopstvenih građana.

362

Ako je dakle, uklanjanje marksističke državne forme i njenih nosilaca već zadalo teški udarac, onda još više preuzimanje obaveza proisteklih iz "mirovnog" ugovora.

Da je finansijska suverenost, koja je do tada bila u zemljama, izgubljena u Rajhu, bilo je prirodno i razumljivo u istom trenutku, u kojem se Rajh, zbog izgubljenog rata pokorio finansijskoj obavezi, koja se pojedinačnim priložima zemalja ne bi nikada više pokrila. I dalji koraci koji su vodili preuzimanju pošte i željeznice od strane Rajha su bili prinudni efekti porobljavanja naroda, koje je postepeno priredeno mirovnim ugovorima. Rajh je bio prisiljen da kompletno usvaja uvek nove vrednost, da bi mogao da udovolji obavezama koje su nastupile zbog daljih pritisaka.

Koliko su ~esto bile lude fonne u kojirna se vr{ilo porajhljivanje, toliko je logi~an i razumljiv bio postupak po sebi. Krivicu za to su snosile partije i ljudi, koji nikada nisu u~inili sve da rat zavr~e poredni~ki. Krive za to su, bile, posebno u Bavarskoj, partije koje su sledeci egoisti~ne vlastite ciljeve, ideji o Rajhu za vreme rata uskratili ono {to su nakon gubitka istog morale deset puta vi{e da nadoknade. Istorija koja se sveti! Samo je kazna neba retko kada dolazila tako naglo nakon greha kao u ovom slu~aju. Iste partije, koje su par godina pre toga interese svojih dr~va -a to posebno u Bavarskoj -postavile iznad interesa Rajha su sada morale da do1.ive, da interes Rajha pod pritiskom događaja ubija egzistenciju pojedina~nih dr~va. Sve uz njihovu sukrivicu.

Izuzetno je licemerje, bira~kim masama (jer se samo njima upucuje agitacija na~ih dana{njih partija) se ~aliti zbog gubitka suverenih prava pojedina~nih zemalja, dok su se sve ove partije bez izuzetka medusobno nadma~ivale u politici ispunjenja, koja je po svojim poslednjim konsekvencama prirodno morala da vodi i temeljitim promenama u unutra~njoj Nema~koj. Biznarkov Rajh je spolja bio slobodan i nevezan. Finansijske obaveze tako ozbiljne i pri tom potpuno neproaktivne prirode, kao {to mora da ih snosi dana~nja Davesova Nema~ka, ovaj Rajh nije irnao. Ali i u unutra~njim stvarima je u svojoj kompetenciji bio ograni~en na nekoliko. i nesurnnjivo neophodnih poslova. Tako je mogao da bude bez sopstvene finansijske suverenosti ida ~ivi od priloga zemalja; i razumljivo je po sebi, da su s jedne strane ~uvanje posedovanja sopstvenih suverenih prava is druge strane srazmemo mala finansijska davanja Rajhu, i~la u prilog radovanju Rajhu kod zemalja, neta~no je, medutit:11, ~ak neiskreno danas hteti vr~iti propagandu tvrdnjom da bi sada~nji nedostatak radovanja Rajhu trebalo pripisati samo finansijskom robovanju zemlje Rajhu. Ne, stvari zaista tako ne stoje. Manje radovanje ideji Rajha ne treba pripisati gubitku suverenih prava od strane zemalja, vec je pre rezultat bedne reprezentacije koju nema~ki narod sada doživljava preko svoje drlave. Uprkos svim sveCanostima zastave Rajha i Ustava, dana{nji Rajh je ostao stran srcu naroda u svim slojevima, i republika~nski za~itni zakoni su dodu~e mogli da zapla~e povredom republikanskih orijentacija ali nikada nisu mogli da pridobiju ljubav i jednog jedinog Nemca.

363

u prevelikoj brizi da se republika od sopstvenih gradjana za~iti paragraf"Ima i zatvorom, le:li najporaznija kritika i ponizenje cele institucije.

Ali, i iz jednog drugog razloga je neistinita tvrdnja, danas postavljena od strane izvesnih partija, da bi se gubljenje radovanja Rajhu trebalo pripisati presezanjima Rajha na odredena suverena prava zemalja. Pretpostavimo da Rajh nije preduzeo pro{irenje svojih kompetencija, ipak tovek ne veruje da bi onda ljubav pojedinih zemalja prema Rajhu bila veca ako bi uz sve to ukUpni izdaci istih morali biti isti kao sada. Naprotiv: ako bi pojedine zemlje danas morale da snose davanja u visini koja je Rajhu potrebna za ispunjenje diktata porobljavanja, onda bi radovanje Rajhu bilo beskrajno mnogo vece. Prilozi zemalja Rajhu ne samo da bi se vrlo te{ko uveli, vec bi se morali uterivati upravo putem prisilne egzekucije. Jer po~to republika sada stoji na tlu

mirovnih ugovora a nema ni snage ni bilo kakve namere da ih slomi, mora da ratuna sa svojim obavezama. Za to su ipak krive opet samo partije koje neprestano uveravaju stJp1jive biracke mase o neophodnoj samostalnosti zemalja, ali pri tom potpoma.Zu i podrZavaju politiku Rajha koja prinudno mora da vodi otklanjanju i poslednjeg od ovih takozvanih "suverenih prava ". Ka;1;em prinudno zato {to dana~njem Rajhu ne ostaje nikakva druga mogucnost da udovolji svojim obavezama, koje mu je napravila opaka l unutra~nja i spoljna politika. I ovde se klin klinom izbija, i svaki novi dug koji Rajh sv~jim zlotinatkim zastupanjem nematkih interesa napolju svali na sebe, se mora unutra izjednatiti jatim pritiskom na dole, koji sa svoje strane zahteva postepeno uklanjanje svih suverenih prava pojedinatnih drfuva, da u njima ~e bi uskrnuli ili da se ne bi dopustilo da i samo postoje zameci otpora. Uop~te se kao karakteristitna razlika dana{nje politike Rajha nasuprot OnOj nekada{njoj mora utvrditi: Stari Rajh je unutra davao slobodu, a napo1ju 1 dokazivao snagu, dok republika napo1ju pokazuje slabost a unutra tlaci .j gradane. U oba slutaja jedno uslovljava drugo: SnaZnoj nacionalnoj ~vi je l potrebl.lo manje zakona unutra zbog vece ljubavi i privrZenosti njenih gradana, j intemacionalna ropska drZava moze samo silom da svoje podanike zadrZi na kuluku. Jer je jedna od najbesramnijih drskosti dana~nje vlade da govori o "slobQdnim gradanima". Takve je imala samo stara Nematka. Republika kao ropska kolonija mosranstva nema gradane veC u najbo1jem sluCaju podanike. Ona zato nema ni nacionalnu zastavu veC samo za{titni znak, uveden i tuvan slu;1;benim naredbama .i zakonskim odredbama. Ovaj simbol, koji je smatran Geslerovim {e~irom nematke demokratije, ce stoga na{em narodu intimnO uvek ostati .stran. Republika, koja je svojevremeno bez svakog oseCaja za tradiciju i bez svakog strahopo{tovanja pred velitinom pro~losti njenih simbola zagazila u glib ce se jednom zatuditi koliko su podanici povr~no vezani za njene simbole. Sama je sebi dala karakter intermeca nematke istorije. , Tako je ova drfuva danas prinudena zbog svog sopstvenog postojanja, da sve vi~e kre~e suverena prava pojedinatnih zamalja, ne samo sa op{te materijalnih gledita, vec i sa idejnih. Jer time ~to svojim gradanima uzima i poslednju kap krvi svojom finansijskom nasinlom politikom, mora da im

364

prinUdnO uzme i poslednja prava, ako ne ~eli da op{te nezadovoljstvo jednog dana izbije uveliku pobunu.

Obrtanjem gornjeg pasusa za nas nacionalsocijliste proizilazi sledeCe OSnOvnO pravilo: Snalan nacionalan Rajh u najveCem obimu spoznae i {titi interese svojih gradana napolju, unutra mok da nudi slobodu a da ne mora da stTahuje za ~vrstinu dmve. S dmge strane, snaZna nacionalna vlada sama mole da vr{i velike zahvate u slobodu pojedinca kao i zemalja, bez {tete po ideju Rajha i da odgovara ako pojedini gradanin u takvim merama prepoznaje sredstvo za veli~inu svoje narodnosti.

Sigumo je da sve dnave sveta u svojoj unutra{njoj organizaciji idu u susret izvesnom ujednacavanju. Ni Nemacka ovde nece napraviti izuzetak. Danas je vec glupost govoriti o "dr~avnom suverenitetu" pojedinaCnih zemalja, koji u stvarnosti ne postoji, vec zbog sme{ne velicine ovih tvorevina.

Kako na. saobracajnom -tako i na upravno -tehnickom polju se znacaj pojedinacnih drZava svevi{e potiskuje. Moderni saobracaj, moderna tehnika dopu{taju da se udaljenost i prostor sve vi{e smanjuju. Nekada{nja dmva danas predstavlja samo provinciju, a dr1.ave dana{nje su ranije smatrane jednake kontinentima. Te{koca, cisto tehnicki merenO, upravljati dnavom kao Nemacka, .nije veCa od te{koca rukovodenja provincijom kao Brandenburg, pre sto dvadeset godina. Prevazil~enje udaljenosti od Minhena do Berlina je danas la~e nego od Minhena do Starnberga pre sto godina. I celo dana{nje podru~je Rajha je u odnosu na sada{nju saobracajnu tehniku manje od bilo koje srednje nemacke savezne drZ.ave u doba Napoleonovih ratova. Onaj ko se opire posledicama, proisteklim iz jednom datih cinjenica, zaostaje ba{ u tom dobu. Ljudi koji to rade, su postojali u svim vremenima a bice ih uvek i ubuduce. Oni ipak ne mogu da sprece toCak istorije, nikada da ga zaustave. .Mi nacionalsocijalisti ne samo da prolazimo slepo pored konsekvenci ovih istina. N i ovde ne smemo da dopustimo da nas obuzmu fraze na{ih takozvanih nacionanlih gradanskih partija. Upotrebljavam oznaku fraze, zato ~to ove partije sama uop{te ne veruju ozbiljno u mogucnost sprovođenja svojih namera, i jer su, drugo, same su -i glavni krivci za dana{nji razvitak. Narocito je u Bavarskoj krik za razgradnjom centralizacije u stvari samo partijska Obman.a bez ikakve ozbiljne misli. U svim trenucima bi ove partije od svojih fraza morale da prave zbilju, bez izuzetka su bedno zakazivale. Svaka takozvana "krada suverenih prava." bavarske drZ.ave od strane Rajha, bez obzira na odvratno kevtanje je podno{ena prakticno bez otpora. Da, ako se stvamo nek;o usudio da se ozbiljno usprotivi ovom ludom sistemu, onda su ga iste partije "kao nekoga ko ne stoji na du dana{nje dr:lave" osudivale i proklinjale tako dugo, dok ga nisu ucutkale ili zatvorom ili protivzakonitom zabranom govora. Upravo iz toga na{e pristalice najvi{e ml;)raju da prepoznaju unutra{nju neiskrenost ovih takozvanih federalistickih krugova. Kao delom religija; i federativna ideja dnave.imje samo sredstvo za njihove cesto prljave partijske interese.

* * *

365

Koliko, dakle, izvesno ujednaCavanje narOCito na polju saobracaja izgleda prirodno, (Qliko za nas nacionalsocijaliste moze da postoji obaveza, da protiv takvog razvoja u dana{njoj drl3vi zauzmemo najo{triji stav, naime onda kada mere imaju svrhu jedino da pokriju i omoguce kobnu spoljnu politiku. Upravo zato ~to je dana~nji Rajh preduzeo takozvano porajhljivanje 1;eljeznice, po~te, finansija itd. ne sa vi{ih nacionalpoliti~kih gledi~ta, vec sarno da bi time u ruke dobio sredstva i zaloge za beskrajnu politiku ispunjenja, mi nacionalsocijalisti morarno da u~inimo sve, {to se ikada u~ini pogodnim da se ote1;a sprovođenje takve politike, po mogucstvu i spre~i. U to spada borba protiv dana{nje centralizacije 1;ivotno vaj;nih institucija na~eg naroda, koja se preduzima sarno da bi se iznosi od milijardi i zalog za na~u posleratnu politiku stavili u opticaj prema inostranstvu. Iz tog razloga je i nacionalsocijalisti~ki pokret zauzeo stav protiv takvih poku{aja.

Drugi razlog koji nas je podstakao da pMimo otpor takvoj centralizaciji je taj, da bi se time mogla u~vrstiti moC vladajućeg sistema unutra, koji je svojim celokupnim delovanjem doneo najtefu nesrecu nema~kom narodu. Dana.~nji jevrejsko -demokratski Rajh koji je za nemaCku naciju postao pravo prokletstvo, tra:li da kritiku pojedinaćnih drlava koje jo~ nisu potpuno ispunjene duhom ovog vremena, ucini nedelotvomom njenim obaranjem do potpune beznacajnosti. Nasuprot tome mi nacionalsocijalisti imarno svaki povod da poku{arno da opoziciji ovih pojedina~nih drz:ava damo ne sarno osnovu drz:avne snage koja obeCava uspeh vec da njenu borbu protiv centralizacije uop{te u~inimo izrazom vi{eg nacionalnog op~teg nema~kog interesa. Dok dakle Bavarska narodna partija sa plaj{ljivo- partikularistickih gledita tezi da dobije '~sebna prava " za bavarsku drl3vu, mi ovaj poseban polozej moramo da iskoristimo u slu:lbi vi{eg nacionalnog interesa koji je protiv dana.~nje novembarske demokratije.

Treci razlog, koji mo~ da nas dalje odredi da se borimo protiv dana~nje centralizacije je ubedenje da veliki deo takozvanog porajhljivanja u stvari nije ujedna~avanje ani u kom slu~aju pojednostavljiyanje, vec da se u mnogim slu~ajevima radi sarno o to~e, da se suverenim pravima zemalja oduzmu institucije, da bi se njihove kapije onda otvorile interesima partija revolucije. Jo~ nikada u nema~koj istoriji nije vodena besrarnnija {tici~ka ekonomija nego u demokratskoj republici. Veliki deo dana.~njeg centralizacijskog besa pada na racun onih partija koje su nekada obeCale da ce osloboditi put sposobnom, ali su pri tom kod podele slu:lbi i name{tenja u vidu imali iskljucivo partijsku pripadnost. NaroCito su se Jevreji od nastanka republike u neverovatnim koli~inama izlili u privredna preduzeca i upravlja~ke aparate koje je prisvojio Rajh, tako da su danas oboje postali domen jevrejske aktivnosti.

Pre svega ovo treCe razmatranje mora da nas iz takti~kih razloga obave1;e da svaku dalju meru na putu centralizacije najo{trije ispitamo, ako je , potrebno i zauzmemo stav protiv nje. Ali na{a gledita pri tom uvek moraju da budu vi~ nacionalpoliticka a nikada sitno pallikularisticka.

366

Ova poslednja primedba je neophodna da se ne dopusti nastanak mi{ljenja kod na{ih pristalica, kao da mi nacionalsocijalisti Rajhu po sebi ne bismo dodelili pravo da otelovljuje vi{i suverenitet od onoga pojedinaćnih drzava. O tom pravu ne treba i ne moze kod nas da bude nikakve sumnje. Po{to je za nas drZava po sebi samo fol111a, a bitno njen sadrZaj, nacija, narod, jasno je, da sve drugo treba da se podredi njenim suverenim interesima. Posebno ne mozemo nijednoj drlavi unutar nacije i Rajha koji je predstavlja da priznamo suverenitet politike moci i drZavnu suverenu vlast. Nepodop{tina pojedinih saveznih drzava, izdrzavati takozvana predstavnitva u inostranstvu i medusobno se izdrZavati, mora prestati i jednom ce prestati. Dok god je to moguće, ne sme da nas cudi ako inostranstvo jo{ stavlja u sumnju cvrstinu na{e strukture Rajha i pona{a se u skladu a tim. Nepodop{tina ovih predstavnitava je utoliko veca jer se njima pored {tete ne moze pripisati ni najmanja korist. Interesi Nemca u inostranstvu, koje ne moze da {titi izaslanik

Rajha, može se još mnogo manje spoznati preko izaslanika male države koja u okviru današnjeg svetskog poretka izgleda smešno. U ovim malim saveznim državama mogu se sagledati zaista samo tačke napada za teznje za raspadom koje još uvek rado vidi narocito jedna država, unutar i van nemackog Rajha. Mi nacionalsocijalisti ne smemo da imamo razumevanja ni za to, da bilo koji staracki oslabeli plemicki rod svom najceće već jako omražavom mladicu odecom izaslanicke službe da novo plodno tlo. Naša diplomatska predstavništva u inostranstvu su već u doba starog Rajha bila tako bedna da su dalje dopune tada stecenih iskustava krajnje suviše.

Znacaj pojedinih zemalja će se u budućnosti morati pomeriti obavezno više na kulturno - politicku vlast. Monarh koji je najviše cinio za znacaj Bavarske, nije još neki jogunasto antinemacki orijentisani partikularist, već pre koliko velikonemacki orijentisani toliko sa osećanjem za umetnost, Ludvig I. Time što je snage države u prvoj liniji upotrebio za izgradnju kulturne pozicije Bavarske, a ne za jačanje politicko - mocne, učinio je bolje i trajnije nego što bi to inače ikada moglo biti. Time što je Minhenu tada iz okvira manje značajne provincijske rezidencije uvukao u format velike nemacke metropole umetnosti, stvorio je duhovno središte, koje čak i danas može da suštastveno razlicite Franke veže za ovu državu. Pretpostavimo da je Minhenu ostao ono što je nekad bio, onda bi se u Bavarskoj ponovio isti proces kao u Saksoniji, samo sa tom razlikom, što bavarski Lajpcig, Nirnberg, ne bi postao bavarski već franački grad. Nisu bukaci "Dole sa Prusijom" Minhenu učinili velikim već je znacaj tom gradu dao kralj koji je nemackoj naciji u njemu hteo da pokloni umetnicku dragocenost koja je morala biti videna i posmatrana i bila je videna i posmatrana. 1 u tome leži pouka i za budućnost. Znacaj pojedinacnih država ubuduće više neće uopšte biti u državno - politickoj i oblasti i politicke moci; ja ih vidim ili u rodovnoj ili u kulturno - politickoj oblasti. Čak i ovde će vreme delovati uravnotežavajuće. Lakoca modernog saobraćanja potresa ljude na takav način, da se lagano i stalno brižu rodovne granice te tako čak i kulturna slika počinje da se polako izjednačava.

367

Vojsku treba naročito oštro držati udaljenu od svih uticaja pojedinačnih država. Buduća nacionalsocijalistička država ne treba da zapadne u grešku prošli i vojsci podmetne zadatak koji ona nema i uopšte ne srne da ima. Nemačka vojska ne postoji zbog toga, da bude koja za održavanje osobitosti roda, već pre koja medusobnog razumevanja i prilagodavanja svih Nemaca. Ono što inače u fivotu nacije uvek može da razdvajajuće bude. vojska treba da dovede do ujedinjujućeg dejstva. Ona dalje treba da rnladog oveka pojedinca izvure iz uskog horizonta njegove zernljice i postavi ga u nemačku naciju. Mora da nauči da vidi ne granice svoje dornovine već svoje otadžbine; jer njih on jednom treba da brani. Zbog toga je glupo rnladog Nernca napustiti u njegovoj domovini, već je svrsishodno. za njegovog vojskovanja pokazati mu Nemačku. Ovo je danas utoliko neophodnije pošto rnladi Nernac više ne ide toliko daleko nekada u etnje i tako proširuje svoje horizonte. Zar nije u tom saznanju besmisleno rnladog Bavarca, ako je rno guće opet ostaviti u Minhenu. Franka u Nimerburgu.

Badenca u Karlsruheu. Vitembenanina u Stuttgartu itd.. i zar nije pametnije rnladorn Bavarcu jednorn pokazati Rajnu i jednorn Balti~ko more, Hambur1;aninu Alpe, isto~norn Prusu nernaCke Srednje planine i tako dalje? Zernlja~ki karakter treba da ostane u trupi ali ne u gamizonu. Svaki poku{aj centralizacije rnofe da naide na na{e neodobravanje ali na isto kod vojske nikada! Naprotiv. ako ne felirno da pozdravimo takav poku{aj, ovakvom jednorn bisrno rnorali da se radujerno. Potpuno bez obzira na to da bi pri veli~ini dana{nje vojske Rajha podr1;avanje trupnih delova pojedina~nih dr1;ava bilo apsurdno. u izvr{enorn ujedna~avanju vojske Rajha vidimo korak kojeg se ni u buducnosti, pri ponovnorn uvođenju narodne vojske nikada vi{e ne srnerno odreci.

Uostalorn ce rnlada pobedni~ka ideja rnorati da odbije svaki okov koji bj mogao da prikoCj njenu aktjvnost u unapredjvanju njenih mjsli. Nacionalsocijalizam mora principijelno da zahteva pravo da ceJokupnoj nema~koj nacijs bez obzira na dosada{nje savezno ~vne granice nametne svoje principe j da je odgaja na svojim jdejama j mjslima. Kao {to se crkve ne osecaju vezanjm j ogranj~enim politi~kim granjcama, jsto toliko j nacional-socijalisti~ke jdeje pojedjna~no ~vnjm oblastima na{e otadZbjne. NacionaJsocijalisti~ko u~enje nije sJu{kjnja politi~kjh jnteresa pojedinaCnih saveznih drzava, vec treba da jedno postane gospodar nema~ke nacije. Ono treba da odredj zjvot jednog naroda, j jznova ga uredj j zato morn zapovednj~ki da za sebe zahteva pravo da prede granjce koje je povukao razvjtak koji smo odbacjli. Sto potpunija bude pobeda njegovjh jdeja, utoliko ce veCa bjti sloboda u pojedjna~nom. koju nudj unutra.

.